

Kirsten Boie

Nu
niet. Nooit
niet.

• POB ZELZATE

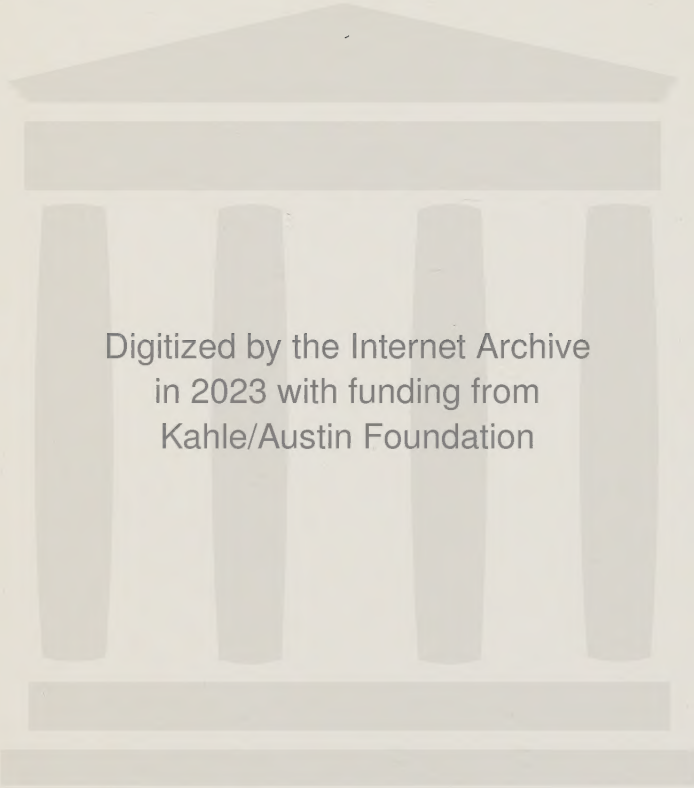
ZZ0261904

ploegsma

4001-fN

Nu niet. Nooit niet.

AFGEVOERD

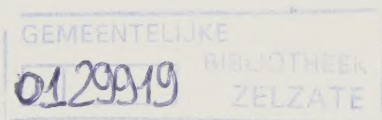

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

Kirsten Boie

Nu niet. Nooit niet.

vertaald door Els van Delden

C-BOIE

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Dit boek is genomineerd voor de Duitse Jeugdliteratuurprijs 2000

ISBN 90 216 1533 9

Oorspronkelijke titel: 'Nicht Chicago. Nicht hier.'

Verschenen bij: Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg mcmxcix

© Tekst: Kirsten Boie mcmxcix

© Omslagillustratie: Maarten van Laren mm

Omslagontwerp: Steef Liefing

© Copyright Nederlandse uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2000

Verspreiding in België: C. de Vries-Brouwers bvba, Antwerpen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik vermoord hem.

Ik maak hem af, ik zweer het, ik vermoord hem.

Ik trap zijn smoel zo in elkaar dat hij nooit meer...

Ik vermoord hem.

Ik maak hem af, ik zweer het.

„Ja,” zegt Thomas. De vader. „Ja.” Hij staart naar het luik van het hok.

De lucht ziet eruit als in vampierfilms, wolken jagen voor de maan langs.

„Rex!” roept Niklas. „Rexo, Rex! Hij is weg. Waar zit je, Rex, waar zit je?”

„Niklas!” zegt Karin. De moeder. Ze grijpt hem bij zijn schouders, schudt hem door elkaar. „Rustig, Niklas. We vinden hem wel.”

„Rex!” schreeuwt Niklas. „Rexo!” Dan geeft hij een gil, hoog en schel, langgerekt, waar maar geen eind aan lijkt te komen.

Het is maar een konijn.

„Niklas!” roept Karin nog eens en schudt hem heen en weer. „Hou op, Niklas, hou toch op.”

Svenja komt overeind en staat in het bereik van de sensorlamp. Opeens baadt het omheinde veldje rond het hok in het licht. Het platgetrapte gras, de vochtige grond, hobbelig en herhaaldelijk aangestampt op de plekken waar Rex begonnen is met het graven van zijn gangen. Stenen, en armdikke takken om te knagen.

„Verdwenen,” zegt Svenja. Zachtjes. „Hier is hij absoluut niet meer.”

De maan verdwijnt, op hetzelfde moment gaat de buitenlamp door de automatische schakelaar uit.

„Ja,” zegt Thomas machteloos en doet het luik van het hok dicht. Voorzichtig, alsof er iets stuk zou kunnen gaan. Hij stopt de haak in het daarvoor bestemde oog. Het beslag met het kleine messing hangslot bungelt aan één schroef. Op de plaats waar het uit de post is gewrikt, is het hout versplinterd.

„Hadden jullie dat ooit kunnen denken? Ik niet.”

Niklas' gehuil is overgegaan in snikken.

„Laten we naar binnen gaan,” zegt Karin en ze tikt Niklas zachtjes op zijn schouder. „Toe, Niklas. Kom mee.”

Ze hebben de tuin afgezocht, voorovergebogen, stapje voor stapje. Svenja heeft zaklantaarns uit de kelder gehaald.

Inmiddels zijn ze op straat, hollen, roepen, schijnen in struiken, op iedere schaduw, achter de geparkeerde auto's.

„Rex,” roept Niklas. „Rexo!”

Karin haalt jassen voor hen, slaat die van Niklas om zijn onwillige schouders.

„Stel dat jullie ook nog eens kouvatten,” zegt ze. „Als Rex weg is, is dat natuurlijk niet leuk, maar stel dat jullie ook nog eens...”

„Karin,” zegt Svenja. „Hou nu eindelijk je mond eens!”

Karin protesteert niet. Zegt niet dat ze zo'n toon niet tolereert. Ze steekt de straat over, zelf zonder jas, en zoekt mee.

„Misschien vinden we hem morgen nog,” zegt Thomas troostend. Het licht in de huiskamer verblindt hen bijna. „We plakken overal briefjes op de bomen. Rex is immers tam. Als iemand hem vindt, kan die hem heel gemakkelijk vangen. Je krijgt hem vast nog wel terug, Niklas.”

Niklas zit nu doodstil. Hij huilt niet meer en hij snikt niet meer. Hij heeft nu tijd nodig om aan het idee te wennen.

„Dat is toch onzin, Thomas,” zegt Svenja kwaad. „Dat weet je zelf ook wel. Je wilt Niklas alleen maar troosten.”

Thomas haalt zijn schouders op. Alle vier daar in de helverlichte woonkamer zien nu, elk voor zich, de straten, de auto's, zien een wit konijntje, draaien hun hoofd weg. Zien poezen, weggedoken, hun ogen vernauwd tot spleten, loerend, zien een wit konijntje. Draaien hun hoofd weg.

„Niklas,” zegt Karin. „Niklas, je bent toch al dertien. Morgen kopen we...”

„Morgen gaan we naar de politie om aangifte te doen,” zegt Thomas. „Dat hadden we allang moeten doen. Ik maak mezelf verwijten dat we dat niet allang hebben gedaan.”

Karin kijkt weifelend.

„Het is een konijn, Thomas,” zegt ze. „Ik bedoel... het is maar een konijntje.”

„Ik ga morgen aangifte doen,” zegt Thomas.

Ze zaten aan het avondeten toen Svenja op de klok keek.

„O, shit!” riep ze. „Ik heb Mimi beloofd om haar voor achten nog te bellen.”

„Leer die krachttermen toch eens af,” zei Karin.

„Ja ja, dat komt nog wel,” zei Svenja ongeduldig. „Maar dat moet ik nog gauw even doen. We weten nog niet precies waar we vanavond heen willen.”

„Dat is ook heel belangrijk,” zei Thomas en greep hoofdschuddend naar de worst. „Disco of disco. Moeilijke keuze.”

Maar Svenja is al verdwenen.

Dan horen ze haar roepen.

„Daar is iemand!” roept Svenja. „Thomas, kom eens. Er zijn mensen in onze tuin.”

„Wat?” zegt Thomas.

„Kom nou, Thomas, snel!” roept Svenja. „Er zijn lui bij onze garage, Thomas, twee figuren die...”

Er klapt een stoel op de vloer.

Thomas rukt de voordeur open.

„Hallo?” roept hij. „Hallo, wat hebt u hier te zoeken?”

De jongen die verlegen naar de voordeur toe komt, is beslist niet ouder dan veertien. Hij heeft een lief, open kindergezicht, een van zijn veters sleept over de grond.

„Neemt u me niet kwalijk, alstublieft,” zegt de jongen. In het licht van de lamp bij de deur is te zien dat hij bloost. „Ik wilde niet... Ik ben hier alleen...”

„Ja?” zegt Thomas. Al wat vriendelijker. Geen inbreker. Geen geweld.

Een kind.

De jongen haalt diep adem.

„Ik zoek hier iemand,” zegt hij snel. „Uh... Michael, Michael Krabat, ik dacht dat hij hier... ik kon het nummer niet vinden. Woont die hier?”

Thomas schudt zijn hoofd. Hij heeft met de jongen te doen. Een kind hoeft zich toch niet zo te schamen als hij iemand op de verkeerde plek zoekt.

„We wilden samen naar een feestje,” zegt de jongen haastig. „En Michael wou... hij woont hier echt niet?”

Thomas lacht. „Ik weet toch wie er in mijn huis woont,” zegt hij. „Het spijt me, maar ik kan je ook niet verder helpen. Hier in de straat woont niemand die zo heet, voorzover ik weet.”

De jongen doet een paar stappen achteruit. „Neemt u me dan niet kwalijk,” roept hij terwijl hij al wegloopt. „Ik denk dat ik dan maar... dan zoek ik wel... neemt u me alstublieft niet kwalijk.”

Thomas schudt lachend zijn hoofd. „Tjongejonge, wat was die opgewonden,” zegt hij. „Die knaap schaamde zich dood om zijn vergissing.”

Niklas stapt uit de schaduw van de keukendeur.

„Dat was Jannis,” zegt hij.

„Het waren er twee!” zegt Svenja. Ze is weer aan tafel komen zitten. „Zonet waren ze nog met z’n tweeën.”

„Dan is de tweede ’m gesmeerd,” zegt Thomas. „Heus, hij vond het vreselijk! We moeten echt eens een verlicht huisnummer aanschaffen. Die arme knullen.”

Karin lacht ook. „Hij was waarschijnlijk bang dat je op hem zou schieten. En, waar gaan jullie nu naartoe, Svenja?”

„En waarom bij de garage?” houdt Svenja vol. „Waarom zoeken ze bij de garage? Als ik wil kijken of er iemand woont, dan kijk ik toch bij de voordeur.”

„Het huisnummer,” zegt Thomas. „Geef me de boter eens, Niklas. Misschien dachten ze dat het huisnummer op de garage stond.”

Niklas geeft de boter over de tafel heen aan.

„Ergens is het wel raar,” zegt Svenja. „Vind je ook niet?”

„Het was Jannis,” zegt Niklas weer. „Die van daarnet.”

„En wie is Jannis?” vraagt Thomas.

„Een vriend van Rocky,” zegt Niklas.

Svenja heeft zich opgemaakt en haar disco-outfit aangetrokken.

„Neem maar van mij aan, ergens is het raar,” zegt ze koppig. „Maar ja, als jullie niet...”

„Niklas heeft zelf gezegd dat die Jannis nog nooit bij hem is geweest,” zegt Thomas. „Wat is er dan raar? Hij heeft misschien gewoon twee adressen door elkaar gehaald. Dat van Niklas en dat van Michael met die vreemde achternaam.”

„Krabat,” zegt Svenja met klemtonen. „Zo heet iemand uit een boek.”

„Een boek?” zegt Karin.

„Dat lezen alle tweedeklassers,” zegt Niklas. „Wij zijn binnenkort aan de beurt.”

Thomas kijkt Karin aan.

„Dan ga ik toch maar eens kijken,” zegt hij.

Bij de garage is alles in orde.

Het hok ernaast staat open.

Wanneer is het begonnen?

De paasvakantie is voorbij, Niklas zit in de bus met zijn rugzak op zijn knieën – terugrit na de eerste schooldag, er is nog niet veel gebeurd.

De nieuweling staat naast hem, zijn rugzak aan een hengel over zijn schouder. Hij staat stevig, wijdbeens, elke bocht, iedere keer remmen vangt hij op met zijn knieën. De vingerknokkels van de hand waarmee hij zich aan de stang vasthoudt, zijn wit, het lukt hem om nauwelijks te wankelen.

„Je kunt hier nog zitten,” zegt Niklas. „Ik schuif gewoon wat op.”

De nieuweling schudt nauwelijks merkbaar zijn hoofd, hij blijft uit het raam kijken, of staart maar wat. Niklas weet niet of hij hem wel heeft gehoord.

„Rotschool zeker, die school van jullie,” zegt de nieuweling tegen het raam. „Goed waardeloos.”

Niklas knikt. Zijn school is net zo waardeloos als vermoedelijk alle scholen. Scholen zijn nu eenmaal waardeloos. Je moet er wiskunde leren, grammatica, spelling, alleen daarom al kunnen ze niet níét waardeloos zijn. En Engels. En nu ook nog Latijn.

„Och, ja,” zegt Niklas.

De nieuweling laat een kauwgombel knallen. Niklas zou graag weten of er echt sigaretten zitten in het pakje dat al de hele morgen op school een eindje uit zijn borstzak stak. Hij denkt van wel. Maar in de bus mag je niet roken.

„Zou ik er even langs mogen?” zegt een oude vrouw. Ze heeft op het knopje gedrukt, voor in de bus lichten de letters rood op. Stop.

„Hallo!” zegt de vrouw. „Mag ik even...”

De nieuweling keert zich niet om. Hij buigt zijn ene schouder een beetje naar voren, net ver genoeg om te laten blij-

ken dat hij de vrouw heeft gehoord. Zijn benen blijven staan waar ze staan.

„Hoe is het mogelijk!” zegt de vrouw, maar dan stopt de bus met een schok en ze schiet naar voren, wurmt zich zijdelings langs hem heen en stoot de nieuweling even aan, maar voorzover het niet te vermijden valt, beweegt hij nauwelijks. Zijn benen blijven op hun plaats. De knokkels van zijn vingers zijn glimmend wit.

Niklas draait zijn hoofd schuin naar boven, zodat hij de nieuweling kan aankijken. Hij zou graag iets zeggen nu. 'Hoorde je die oude vrouw niet,' bijvoorbeeld, 'flink, hoor', iets dergelijks. Maar daar is het nu al te laat voor.

Bij de eerste halte in de bebouwde kom stapt de nieuweling uit. „Ciao,” zegt hij.

Niklas knikt, het zit hem dwars dat het hem op het laatste moment niet gelukt is om de glimlach van zijn gezicht te halen.

In de uitgang blijft de nieuweling staan en draait zich nog eens om. Hij plant zijn elleboog tegen de geopende vouwdeur, zodat de chauffeur hem niet kan sluiten.

„Tot morgen,” zegt hij. Hij vertrekt geen spier van zijn gezicht.

„Hé, jij daar achterin!” roept de chauffeur. „Uitstappen en een beetje vlug! Ik heb me aan de dienstregeling te houden.”

De nieuweling steekt bij wijze van groet zijn hand op en knalt met zijn kauwgom.

Dan laat hij de deur los.

Buiten kijkt hij niet meer op en Niklas merkt hoe hij op zijn plaats achterover zakt, nu pas. Hoewel het nauwelijks de moeite meer is. Bij de volgende halte moet hij eruit.

De nieuweling is op de eerste dag na de vakantie in de klas

gekomen. Mevrouw Römer heeft hem voorgesteld, maar niemand zou er ook maar een seconde aan hebben getwijfeld dat hij de moed niet had gehad om in zijn eentje de klas binnen te komen.

Zoals hij daar staat, zoals hij de klas opneemt, koud.

„Dit is Karl,” zegt mevrouw Römer glimlachend. „Kijk maar waar je wilt zitten, Karl. Er zijn niet veel vrije plaatsen meer. Maar binnenkort ga ik de klas toch anders indelen.”

Niklas kreunt, iedereen kreunt. Mevrouw Römer is niet on aardig, maar haar klasindeling is een ramp. Als je niet op past, zit je naast een meisje, met als enige reden dat je dan niet kletst.

„Daar misschien,” zegt mevrouw Römer en ze glimlacht bemoedigend naar Karl. „Goed?”

Karl haalt zijn schouders op maar loopt wel naar die plaats en laat zijn rugzak in het gangpad ploffen. Dan gaat hij zitten.

„Het lijkt me het beste als je zelf wat over jezelf vertelt, Karl,” zegt mevrouw Römer weer glimlachend.

Maar Karl glimlacht niet terug.

„Doet u dat maar,” zegt hij en mevrouw Römer krimpt in een. Nauwelijks merkbaar. Maar Niklas ziet het duidelijk.

„Goed, dan doe ik het,” zegt ze. Ze glimlacht alweer. „Karl is hier nieuw komen wonen, in de vakantie. Zijn jullie elkaar nog niet tegengekomen, Niklas? Hij woont bij jullie in het dorp.”

Niklas schudt zijn hoofd.

„Fijn, hè? Dan kunnen jullie samen met de bus,” zegt mevrouw Römer en ze slaat het klassenboek al open. „En soms ook samen werken. Als er iets is, Karl, dan kun je altijd bij me terecht.”

Karl knikt niet als antwoord. Karl geeft de indruk dat hij niets heeft gehoord, alsof dit hier hem niets aangaat.

„Oké,” zegt hij.

Hij heeft dus toch geluisterd.

Niklas heeft zich afgevraagd wat 'samen werken' moet inhouden, per slot van rekening heeft mevrouw Römer dat er speciaal bij gezegd. Samen met de bus, dat is logisch, er rijdt maar één bus. Maar samen werken... Hij weet niet of hij dat wil, niet met die nieuweling. Best mogelijk dat die nieuweling hem angst inboezemt.

„Dat hebben we al lang niet meer gedaan, met z'n tweeën werken,” zegt mevrouw Römer en ze schrijft de diverse taken op het bord. „Jullie hebben de hele week de tijd, maar jullie moeten 's middags af en toe ook eens bij elkaar komen. Onder de les alleen is er niet genoeg tijd voor.”

Ze geeft Niklas een vel papier, daarna Hendrik, die naast hem zit. „Daar kunnen jullie het beste rekening mee houden bij het kiezen van je partner.”

„Zullen wij?” vraagt Hendrik. Niet dat ze echt vrienden zijn, maar ze zitten naast elkaar, het hele schooljaar al, en Hendrik is ook niet zo goed. Iemand die wel goed is, wil misschien niet met Niklas samenwerken. De goeien willen meestal met de goeien.

Maar mevrouw Römer heeft al ingegrepen.

„Karl, jij kunt misschien wel samen met Niklas doen,” zegt ze. „Dan hoeven jullie niet zo ver. En dan leren jullie elkaar meteen een beetje kennen.”

Karl kijkt haar aan, lang. Niet vragend. Niet instemmend.

Mevrouw Römer probeert te glimlachen. „En, wat denk je ervan?” zegt ze.

Karl kijkt haar nog steeds aan.

„Mij best,” zegt Karl. Recht in haar gezicht.

Zo begon het.

„Dan kom ik straks naar jou,” zegt Niklas in de bus op weg naar huis. „We moeten wel.”

Natuurlijk wil Karl niet met hem werken. Maar daar kan Niklas niets aan doen. Mevrouw Römer heeft hen ingedeeld.

Karl staat daar maar een beetje. Midden in het gangpad. Niklas verwacht ook niet dat Karl iets terugzegt.

Als de bus stopt, houdt Karl de deur weer open.

„Ik kom naar jou,” zegt hij.

Dan laat hij de deur los.

Niklas heeft overwogen of hij zijn kamer moet opruimen. Die ziet er afgrijselijk uit, zegt Karin. Afgrijselijk, dat is zelfs nog een compliment voor zo'n kamer, zegt Svenja. Bemoei je er niet mee, zegt Niklas.

Hij zou het wel kunnen doen, nu Karl vandaag komt. Niklas raapt de onderbroeken op en de sokken en de sweatshirts en stopt ze in de wasmand in de badkamer. Misschien zijn ze vuil, misschien zijn ze schoon. Nu kun je weer lopen.

„Niet te geloven,” zegt Svenja. „Je ruimt op?”

Hij hoeft het natuurlijk niet te overdrijven. Niklas schuift een paar spullen met zijn voet opzij en gooit een uitgedroogde bananenschil in de prullenbak. Daarna maakt hij zijn bureaublad leeg.

In zijn maag zit een vaag zwaar gevoel dat hij niet kan verklaren. Uiteindelijk is Karl alleen maar Karl. Iemand uit zijn klas. Niets anders dan Hendrik.

Heel anders.

Als er wordt gebeld, gaat Karin naar de deur. Ze is nieuwsgierig, ze wil weten met wie Niklas heeft afgesproken. Misschien moeten moeders dat.

Als ze met Karl boven komt, ziet Niklas de verwarring op haar gezicht.

„Hier is het,” zegt ze en ze houdt de deur van Niklas’ kamer open. Haar glimlach is uiterst breekbaar. „Mijn god, Niklas, ik dacht dat je had opgeruimd.”

Maar Niklas weet dat hij nu geen antwoord hoeft te geven. Niet nu Karl erbij is.

„Zal ik wat te drinken voor jullie halen?” vraagt Karin.

Niklas wacht af wat Karl zegt, maar Karl houdt zijn mond. Draait zich niet om om Karin aan te kijken, zegt niet ‘ja, graag’. Laat zijn ogen door de kamer gaan tot ze blijven rusten op Niklas’ gezicht.

„Waar zullen we?” vraagt hij.

Alsof Karin niet bestaat.

Karin trekt de deur dicht en gaat weg.

En Karl is intelligent. Karl is een van de goeien, daar had Niklas op school nog niets van gemerkt. Karl snapt alles. Dicteert Niklas wat hij moet opschrijven, tekent een diagram.

„Was je goed op je oude school?” vraagt Niklas.

„Heb je geen muziek,” zegt Karl.

Niklas schudt zijn hoofd. De cd-speler staat achteraan op de boekenplank, stoffig, omdat Karin weigert schoon te maken zolang er niet is opgeruimd. Niklas geeft niet zoveel om muziek.

„Mijn zus,” zegt hij. „Die heeft stapels cd’s.”

„Haal maar,” zegt Karl zonder op te kijken.

Als Niklas terugkomt, staat Karl tegen de klerenkast geleund zijn kamer te inspecteren.

„Speel jij nog met lego,” zegt hij en Niklas merkt dat het gevoel sterker wordt, het gevoel dat hij telkens heeft als hij met Karl praat.

Hij krimpt.

„Technisch lego,” zegt Niklas en hij pakt de elektronica die hij voor zijn verjaardag heeft gekregen. Eerst had hij alleen elektromotors. „Is best wel tof.”

Karl kijkt niet, niet naar hem en niet naar de elektronica. Hij kijkt de cd's na die Niklas uit Svenja's kamer heeft gehaald.

„Laat maar,” zegt hij. „Deze. Stop erin.”

En Niklas legt de cd in de speler en hoopt dat Svenja nog een hele poos bij basketbal zal blijven.

Daarna vertelt Karl weer wat hij moet opschrijven.

„Merkwaardige jongen,” zegt Karin onder het avondeten. „Waar komt hij vandaan?”

„Dat is die nieuwe,” zegt Niklas en laadt zijn bord vol tonijn.

Karin trekt de schaal uit zijn handen. „Niet meteen alles, Niklas!” zegt ze. „Anderen willen ook nog wat. Natuurlijk is dat die nieuwe jongen. Maar waar komt hij vandaan? Wat doen zijn ouders?”

Svenja kreunt. „Karin!” zegt ze. „Daar word je toch helemaal niet goed van! Waarom wil je altijd weten wat ouders doen? Ook al was zijn moeder predikante, dan kan hij nog wel een ettertje zijn, of juist een schatje, al berooft zijn vader banken.”

„Weet ik,” zegt Karin. „Maar er is iets vreemds aan hem, ik weet alleen niet wat.”

„Misschien is-ie een alien?” zegt Svenja en nu schept zij doodgemoedereerd de schaal met tonijn leeg zonder dat Karin ingrijpt.

Karin lacht. „Ja ja, maak maar grapjes,” zegt ze.

Niklas lacht niet. Aliens bestaan niet.

„Je hebt aan mijn cd's gezeten!” schreeuwt Svenja als Niklas nog voor de tv zit. „Zonder te vragen. Ben je helemaal gek geworden!”

„Je hebt ze toch weer terug,” zegt Niklas. „Wind je niet op.” Met de afstandsbediening zet hij het geluid zo hard dat het dreunt.

„Idioot!” zegt Svenja. Ze heeft de tv uitgezet. „En mijn Boyz-cd? Geef terug, nu meteen!”

„Keep cool,” zegt Niklas en hij staat langzaam op. Ze hebben naar die cd geluisterd, twee keer. Waarschijnlijk zit die nog in zijn cd-speler, stom van hem. Anders had Svenja totaal niets gemerkt.

Maar hij zit niet in de cd-speler en dat hij ergens tussen de duizend dingen op de grond ligt, gelooft Niklas ook niet.

„Kijk nog eens, ik denk dat je hem toch zelf hebt,” zegt hij voorzichtig. „Hier is hij in elk geval niet.”

„Denk je dat ik blind ben?” schreeuwt Svenja. „Hij zit er niet bij, dat zeg ik toch, maar het is ook geen wonder, zoals jouw kamer eruitziet. Geen mens zou er ooit iets terugvinden!”

Ze kijkt Niklas woedend aan.

„Binnen een half uur heb ik hem,” zegt Svenja. „Anders zul je eens wat beleven.”

Niklas smijt de deur van zijn kamer dicht. Hij is bang dat die cd niet binnen een half uur te voorschijn komt.

„Natuurlijk ga ik aangifte doen,” zegt Thomas. „Wat je 'alleen maar een konijn' noemt!”

„Zou je op z'n minst niet eerst die ouders nog eens...” zegt Karin onzeker.

„Dat heb ik al vaak genoeg gedaan,” zegt Thomas. Nijdig.

„Alleen die van die Jannis,” zegt Karin smekend. „Bij hem is het de eerste keer. Alsjeblieft!”

Thomas kijkt Niklas aan. „Heb je het nummer?” vraagt hij.

Niklas haalt zijn schouders op. „Wat maakt 't uit,” zegt hij.

„Niklas!” zegt Karin geïrriteerd. „Snap je het niet, we kunnen toch geen aangifte doen zonder van tevoren op z'n minst...”

„Wat mij betreft hoeven jullie geen aangifte te doen,” zegt Niklas.

„Dat haalt toch niets uit. Dat weet iedereen. En Rexo is sowieso weg.”

Dan schopt hij plotseling woest naar de krant, die op de vloer ligt.

Het nummer weet Niklas niet, maar wel Jannis' achternaam.

De stem die via de versterker door de hele huiskamer klinkt, is vriendelijk. Beleefd, gewend aan moeilijke gesprekken en onderhandelingen. Een stem in pak en stropdas.

„Jannis?” zegt de stem. Je ziet de opgetrokken wenkbrauwen. „Dat kan ik me totaal niet voorstellen. Weet u echt zeker dat het Jannis was?”

„Mijn zoon kent hem,” zegt Thomas. Wie zo praat, heeft al bij voorbaat ongelijk. Ongeduldig. Onvriendelijk. „Luistert u eens, dit is al de ik-weet-niet-hoeveelste keer...”

„Maar Jannis beslist niet,” zegt de beleefde stem. „Wij tweeën spreken toch voor de eerste keer met elkaar.”

„Uw zoon is bevriend met een zekere Rocky,” zegt Thomas. Het is te horen dat hij zich probeert te beheersen. „En die Rocky is een vriend van...”

„Het spijt me zeer wat er bij u is gebeurd,” zegt de stem aan de andere kant van de lijn. Nu heeft hij het colbertje dichtgeknoopt en is opgestaan, steunt met zijn hand op de rand van de tafel. Nu maakt hij

duidelijk hoe de verhoudingen werkelijk liggen. „Al die vrienden van vrienden zeggen me helemaal niets. En u zult vast wel begrijpen dat ik eerst met mijn zoon moet praten. En die is momenteel naar een feest.”

„Bij Michael Krabat,” zegt Svenja spottend.

„Pardon?” zegt de stem scherp. „Wie nemen er allemaal zonder mijn medeweten deel aan ons gesprek, als ik vragen mag?”

Thomas gebaart woedend naar Svenja.

„Goed, praat u met uw zoon,” zegt hij. „Maar laat ik u één ding vertellen: als de zaak niet wordt opgehelderd, op alle punten, dan doe ik aangifte. Ik ben het nu zat.”

„Dat hoor ik,” zegt de stem droog. „Ik praat met Jannis. Goedenavond.”

Dan wordt er opgehangen.

Svenja glijdt van de rugleuning op de zitting. „Gefeliciteerd,” zegt ze. „Nu heb je ze gewaarschuwd. Nu prutsen ze een alibi in elkaar.”

„Ging jij niet naar de disco?” zegt Thomas kwaad.

Svenja strekt haar benen voor zich uit. „De klootzakken,” zegt ze.

Niklas is met Karin naar de begraafplaats als de volgende ochtend de deurbel gaat.

Daar staat Jannis, nog steeds een kindergezicht, nog steeds stralend rood. Maar zijn schoenveter zit nu vast.

„Neemt u me alstublieft niet kwalijk dat ik u zo vroeg op de zondag lastigval,” zegt hij. Je ziet wat een moeite dit gesprek hem kost. „Maar mijn vader vertelde dat u hebt opgebeld en toen...”

„Ja?” zegt Thomas.

„Het is alleen maar toeval,” zegt Jannis hulpeloos. „Geloof u me toch, alstublieft. Waarom zou ik zoiets doen? Ik ken Niklas toch helemaal niet goed, wat zou ik nou tegen hem hebben? En ik zou nooit een konijn...” Hij ziet eruit of hij zo in huilen uitbarst. „Alstublieft,” zegt Jannis.

Thomas kijkt onzeker. Dan aarzelt hij niet meer. „Het spijt me als ik je ten onrechte beschuldig,” zegt hij. „Maar je moet toch toegeven

dat het wel een verdomd vreemd toeval is. Nu mijn zoon al dagen bedreigd wordt...”

„Maar toch niet door mij!” schreeuwt Jannis. Vertwijfeld.

„Maar je kent Rocky,” zegt Thomas.

„Alstublieft!” zegt Jannis. Dadelijk gaat hij huilen, absoluut. „Ik kan er toch niets aan doen dat sommige lui...”

Nu schiet het Thomas weer te binnen.

„En de naam,” zegt hij, „was ook verzonnen. Van degene die jij zogenaamd zocht.”

Jannis schudt aan één stuk door zijn hoofd. „Michael,” zegt hij. „Ik zou met hem naar een feest. We hadden afgesproken. We zouden er samen naartoe gaan.”

„Krabat,” zegt Thomas.

Jannis staart hem aan. „Weber,” zegt hij. „Heb ik Krabat gezegd? Dat zijn we net op school aan het lezen, ik was zo geschrokken, ik vond het allemaal zo vreselijk... Alstublieft, gelooft u me toch, alstublieft!”

Thomas kijkt hem aan. Zo kan niemand liegen.

„Ik moet erover nadenken,” zegt hij.

„Michael Weber,” zegt Svenja. Ze staat boven tegen het hek van de overloop geleund. Ze is wakker geworden van de bel. „Dat is zo uitgezocht. Die zit in de brugklas, geloof ik.”

Ze geeuwt. „Door dat gedoe word je nu ook al op zondagochtend wakker gemaakt,” zegt ze. „Ik bel hem straks wel even op. Of die kleine vertelt de waarheid, of niet.”

„Dat is heel raak samengevat,” zegt Thomas. „Ik wil dat het nu eindelijk afgelopen is.”

Dan gaat voor de derde keer die ochtend de telefoon.

Zoals elke keer is er niemand te horen.

„Ik geef toch geen honderden marken uit aan een vanger, alleen om erachter te komen dat hij het inderdaad is!” zegt Thomas woedend.

„Die belt toch vanuit een cel,” zegt Svenja.

„Ben jij zo goed dat je je kunt veroorloven om geen huiswerk te maken?” zegt meneer Kolbenhage. Hij loopt de rijen door en kijkt in de wiskundeschriften die openliggen. „Had je op je rapport niet zoiets als een twee? Ik meen me dat te herinneren.” Voor hij naar de volgende loopt, kijkt hij Niklas recht in de ogen.

Niklas haalt zijn schouders op. Dat is geen vraag om antwoord op te geven.

Gisteravond kon hij niet in slaap komen omdat hij voortdurend aan de cd moest denken. Svenja wil hem terug hebben. Of hij moet hem aan haar betalen. Maar daar gaat het niet om. Wat zonder ophouden door zijn hoofd maalt, is dat cd's niet zomaar in rook opgaan. En toch is de cd verdwenen.

De enige verklaring mag geen verklaring zijn. Waarom vraagt hij het niet aan Karl? Veel dingen gebeuren per ongeluk.

Niklas weet dat hij er niet eens over hoeft na te denken.

„Het laatste rapport is nog helemaal niet zo lang geleden, kleine schavuit,” zegt meneer Kolbenhage. „En het volgende ligt ook al in het verschiet.” Hij schrijft iets op in zijn kleine groene agenda.

Nu moet Niklas voor wiskunde nog meer zijn best doen. In natuurkunde is hij ook niet zo goed. Als hij dit jaar blijft zitten, dan is het afgelopen, zegt Thomas.

„Ik kom straks weer langs,” zegt Karl zonder Niklas aan te kijken, als hij uitstapt en de deur van de bus met zijn elleboog openhoudt.

Voorin brult de buschauffeur. „Gesprek beëindigen!”

Niklas knikt. Hij hoeft niet eens zijn best te doen om niet te glimlachen. Maar hij merkt hoe het binnen in hem heel rustig wordt.

Wie een cd van iemand heeft gestolen, gaat niet terug naar de plaats van het misdrijf.

Niklas is blij dat Karin 's middags niet thuis is. Hij wil niet dat ze weer zulke blikken op Karl werpt. Of vragen stelt.

En met geschiedenis zijn ze ook heel vlug klaar. Niklas zou graag begrijpen waarom iemand die zoveel snapt, in de les doet alsof hij er helemaal niet is.

„Je zou met gemak een tien kunnen halen,” zegt Niklas, als hij zijn map weer in zijn rugzak stopt. „Echt.”

„Een pc heb je niet?” zegt Karl.

Niklas slikt. Wat hij zegt, is niet belangrijk. Op wat hij vraagt, krijgt hij geen antwoord.

„Mijn vader,” zegt hij. „Maar ik mag hem ook gebruiken. Een is genoeg voor het hele gezin, zegt mijn vader. We hebben hem allemaal niet zo hard nodig. Alleen om spelletjes te doen of een keertje voor een verslag...”

„Waar?” vraagt Karl.

Niklas ademt uit. „In de kelder,” zegt hij. „Maar eigenlijk...”

„Ik dacht dat je 'm mocht gebruiken?” zegt Karl en hij is al een verdieping lager en op de trap naar beneden. Daarna opent hij de ene deur na de andere tot hij de werkkelder heeft gevonden. „O, die daar.”

„Wil je hem proberen?” vraagt Niklas. Het is immers waar, hij mag hem gebruiken. Karl hoeft niet te denken dat Niklas alleen maar met lego speelt. Technisch lego.

Maar Karl heeft niet op zijn vraag gewacht. Karl heeft een stoel voor de pc geschoven en hem aangezet, even gezocht, hij weet waar de knoppen zitten, wacht tot de monitor oplicht, met dat plezierige plinggg! waar Niklas zo van houdt, wacht tot de iconen verschijnen, klikt op de muis, bedient het toetsenbord.

„Ik mag niet...” zegt Niklas snel. „Niet naar DOS gaan, Karl, ik mag eigenlijk niet...”

„Niet gek,” zegt Karl en tikt een opdracht in. Niklas voelt plotseling iets binnen in hem ontspannen, iets wat hem volkomen vreemd is.

„Hoe lang hebben jullie 'm al?”

Niklas rekent het uit. „Driekwart jaar?” zegt hij voorzichtig. „Bijna.”

Maar Karl tikt nog steeds opdrachten in, hij heeft het antwoord helemaal niet gehoord.

„En de cd-rom drive?” vraagt hij. „Hoeveel speed?”

„Tweeëndertig, geloof ik,” zegt Niklas. „Hé, Karl, ik mag eigenlijk niet... ik moet altijd in Windows blijven, zegt mijn vader. Met DOS kan ik niet zo goed overweg.”

„Stom,” zegt Karl, maar alsof hij voor de eerste keer echt heeft begrepen wat Niklas van hem wil, gaat hij met het pijltje naar beneden. „Niet gek, tweeëndertig.”

‘U kunt nu de computer uitzetten,’ staat er op de monitor en Niklas wordt weer kalm. Alles is dus in orde. Dat hoort er te staan als je stopt. Karl heeft gedaan wat Niklas wilde. En Karl kan met een pc omgaan. Zo vlug als hij opdrachten intikte! Niklas kon het helemaal niet bijhouden en Thomas zou het ook niet gesnapt hebben.

„Kan ik 'm lenen?” zegt Karl, als de pc met een zachte klik uit is. Met zijn ene hand strijkt hij over de cd-rom drive, met zijn andere is hij al bij de plug, koppelt hem los, trekt het snoer eruit.

„Nee, Karl, dat kan niet!” zegt Niklas geschrokken. „Die is van mijn vader en als hij merkt...”

„Suf,” zegt Karl en hij heeft het snoer al om de drive gewikkeld. „Krijg je morgen terug. Ik heb maar acht speed. Ik wil deze eens proberen.” En hij is al bijna bij de voordeur.

„Nou, goed dan, maar echt alleen...” zegt Niklas.

Karl doet de voordeur open. „Ciao,” zegt hij.

„...tot morgen!” roept Niklas.

Hij had Karl naar de cd moeten vragen.

Pas om elf uur, in bed, als hij de wijzerplaat van zijn verjaardagshorloge laat oplichten omdat hij niet kan slapen, schiet het Niklas te binnen dat hij zijn huiswerk voor wiskunde weer niet heeft gemaakt. Svenja had stennis geschopt vanwege die cd. Morgen moet Niklas naar de bank om geld op te nemen.

Hij heeft weer geen wiskunde gedaan. Maar hij heeft wel een werkstuk voor geschiedenis en het is stukken beter dan hij ooit heeft gemaakt. Het werkstuk van hem en Karl samen.

Niklas draait zich op zijn zij en trekt het dekbed over zijn hoofd. Eigenlijk gaat Thomas zelden naar zijn pc in de kelder. En Svenja al helemaal niet. En Karin nooit.

Morgen krijgt hij de drive terug. Dan is alles weer in orde.

Meneer Kolbenhage loopt natuurlijk de rijen weer langs. Niklas laat zijn schrift in zijn rugzak zitten.

„Nou nou,” zegt meneer Kolbenhage. „Wat keurig opgeruimd bij jou. Leg dat eens uit.”

„Ik ben mijn schrift vergeten,” zegt Niklas. „Ik laat het u morgen zien.”

Meneer Kolbenhage trekt een wenkbrauw richting haargrens. „Dat zou ik maar doen,” zegt hij en schrijft weer iets op in zijn groene boekje. „Kleine schavuit.”

Ze hebben wel het werkstuk voor geschiedenis ingeleverd, Karl en Niklas, en Niklas weet zeker dat het echt goed is. Misschien kan hij met geschiedenis zijn rapport ophalen.

„Breng je de drive straks terug?” zegt hij tegen Karl, als ze

elkaar bij de bushalte zien. Ze lopen er nooit samen naartoe.
„Tuurlijk,” zegt Karl.

„Als het op het werk zo doorgaat, moet ik binnenkort ook nog een keer de nachtdienst in,” zegt Thomas ’s avonds onder het eten. „Krankzinnige boel. Ik denk dat we het winkelen zaterdag wel kunnen vergeten. Ik moet hoognodig een paar uur achter de pc.”

„Nee!” zegt Karin. „We wilden al zo lang...”

„Denk je dat ik het voor mijn lol doe?” zegt Thomas geërgerd. „Meer werk maar niet meer geld. Als ik dit weekend flink wat kan wegwerken, kunnen we volgend weekend gaan.”

‘Morgen moet ik de drive terughebben,’ denkt Niklas. Thomas werkt er natuurlijk niet mee. Maar hij merkt wel dat-ie weg is.

„En, is jullie ruzie bijgelegd?” vraagt Thomas en hij kijkt om beurten Niklas en Svenja aan. „Cd terecht?”

Niklas schudt zijn hoofd.

„Hij heeft hem betaald,” zegt Svenja.

„Ik moet die drive terug,” zegt Niklas voor de wiskundeles. Karl staat op het schoolplein bij Rocky, dat is er eentje uit de parallelklas. Rocky houdt zijn sigaret achter zijn rug.

„Wat voor drive?” zegt Karl. „Waar heb je het over?”

Niklas staart hem aan, dan lacht hij voorzichtig een beetje. „Breng je hem vanmiddag? Of moet ik hem komen halen?”

De bel gaat en Karl en Rocky nemen een laatste flinke hijs. Dan trapt Rocky de sigaret met een draaibeweging uit.

„Smeer ’m,” zegt hij. Niet onvriendelijk. Zomaar. Niklas loopt naast Karl.

„Je brengt hem wel, hè? Oké?” zegt hij en trekt Karl zelfs

aan zijn jack. „Mijn vader heeft de pc nodig, die merkt het anders.”

Karl schudt Niklas van zich af en kijkt op hem neer. „Tuurlijk, knulletje,” zegt hij en loopt de klas in.

Vandaag heeft Niklas zijn huiswerk bij zich. Hij weet niet of het goed is, het meeste was moeilijk. Maar hij heeft het bij zich en meneer Kolbenhage haalt zijn groene boekje niet uit zijn tas.

„Hier. Weber,” zegt Svenja en ze tikt op de naam in het telefoonboek. „Nu bel ik om het hem te vragen.”

„Als je het maar laat,” zegt Thomas. Nijdig. „Een dergelijke controle vind ik meer dan onbehoorlijk. Bovendien kwam de jongen bij mij zeer geloofwaardig over.”

„Ja, natuurlijk,” zegt Svenja. „Behalve dan dat Michael Weber helemaal niet bij ons in het dorp woont.”

„Luister,” zegt Thomas. „Ik heb van mezelf nog altijd de indruk dat ik kan zien of een jongen liegt of de waarheid vertelt. En die van toen sprak de waarheid. Die Jannis.”

„Ha. Ha. Ha,” zegt Svenja kwaad.

De telefoon gaat.

„En waarom,” zegt Thomas terwijl hij wegloopt, „zou hij zoiets doen, het konijn loslaten? Als hij Niklas helemaal niet kent.”

„Niet opnemen,” zegt Svenja.

„Er kan ook iets met oma zijn,” zegt Thomas en hij heeft de hoorn al in zijn hand.

„Zei ik het niet?” zegt Svenja. „Trap er toch niet steeds in.”

„Moeten we de telefoon soms niet meer aannemen?” snauwt Thomas. „Alleen omdat die knul...”

Svenja knoopt de ceintuur van haar badjas vast. „Ik bel nu Weber op,” zegt ze.

Als Karin en Niklas thuiskomen, zitten Svenja en Thomas in de keuken.

„Nu doe ik aangifte,” zegt Thomas. „Ik had nooit gedacht dat een kind zo schaamteloos kon liegen.”

Niklas kijkt Svenja aan.

„Hij zei dat hij met Michael Weber had afgesproken,” zegt Svenja. „Die Jannis van gisteren. Maar die Michael wist er niets van. Ik heb hem opgebeld. Hij was bij zijn vriendin, de hele middag en de hele avond. En dat zouden ze ook allebei bevestigen. Bij de politie.”

Niklas knikt. „Daar krijg ik Rex niet mee terug,” zegt hij.

„Maar die jongens krijgen hun straf,” zegt Thomas. „Dat een kind zo geloofwaardig kan liegen!”

De telefoon gaat.

„Niet opnemen,” zegt Svenja.

„En als er iets met oma is?” zegt Thomas.

Hij neemt de hoorn op, luistert. Dan legt hij hem weer neer.

Misschien heeft hij Karl niet goed verstaan. Misschien heeft Karl helemaal niet gezegd dat hij de drive vandaag terugbrengt. Of misschien heeft Karl hem niet begrepen, misschien zei hij 'Tuurlijk, knulletje' terwijl hij iets heel anders bedoelde.

Niklas kijkt op de klok, bijna zes uur. Als Thomas thuiskomt, loopt hij misschien meteen door naar de kelder. Als hij voor de pc gaat zitten, merkt hij het.

„Ik ga nog even naar buiten!” roept Niklas en laat de deur achter zich dichtvallen.

„Hé, hallo, Karl,” zegt Niklas als Karl de voordeur opendoet. Hij weet helemaal niet waarom hij zo buiten adem is.

„En?” zegt Karl. Doet geen stap achteruit, zegt niet: kom binnen.

„Het gaat om die drive,” zegt Niklas. „Je had toch gezegd... en dadelijk komt mijn vader thuis.”

„Kom erin,” zegt Karl.

Ergens op de achtergrond roept een vrouwenstem. „Karl?” roept die. „Karl? Wie is daar?”

„Bek dicht,” zegt Karl. Niet erg hard. „Hier, ik ben net iets aan het opzoeken.”

Karls kamer is zo opgeruimd als die van Niklas nog nooit is geweest. De monitor van de pc staat aan.

„Internet?” vraagt Niklas. Hij wil dat ze bij hem thuis ook een modem inbouwen. Thomas zegt: waarvoor?

„Ogenblikje,” zegt Karl. Staande tikt hij wat in, beweegt de muis, klikt. Een vrouw met borsten zo groot als meloenen trekt een pruilmond.

„Wil je meer?” vraagt Karl.

Niklas lacht voorzichtig. „Mag ik ook eens?” zegt hij.

Karl gebaart met zijn hoofd naar de stoel voor de pc. „Heb je het al eerder gedaan?” vraagt hij.

Dan mag Niklas op Karls pc. Op internet zijn niet alleen blote vrouwen. Opeens is Niklas blij dat Karl zijn vriend is.

„Mijn moeder moet wat te bikken maken,” zegt Karl. „Pizza? Kan ze uit de vriezer halen.”

Niklas merkt nauwelijks dat Karl wegloopt. Als je zoekt, vind je alles op internet, echt alles. Ze moeten thuis ook een modem kopen.

„Kom beneden,” zegt Karl en hij zet de pc uit. Niklas heeft niet eens gemerkt dat hij teruggekomen is. „De pizza is klaar.”

„Kan ik niet nog eventjes?” vraagt Niklas. Maar Karl is al bij de deur.

„Tonijnpizza,” zegt hij.

De keuken is net zo netjes als Karls kamer. Op tafel staan twee borden en twee glazen.

„Speciaal voor jou, het beste van het beste,” zegt Karl en wijst naar een stoel. „Zitten. Vooruit.”

En Niklas, die toch films ziet en soms een detective leest, Niklas, die Karl nu al een flinke poos kent, gaat zitten en is niet verbaasd.

Hij pakt het mes om de pizza te snijden. Dan ziet hij de spuitbus.

„Geen wapens!” schreeuwt Karl. „Doe dat mes weg!”

De spuitbus in Karls hand.

Van één keer word je niet blind.

Even denkt Niklas dat hij nooit meer zal kunnen zien. Zijn ogen branden, branden, hij rent naar de wasbak, laat water in zijn handen lopen, wrijft het in zijn ogen, voelt verbijsterd een vreemde leegte in zijn hoofd. Dan merkt hij dat het beter wordt, hij is niet blind, hij kan zien, voelt zijn knieën tril-

len, haalt een keer diep adem. Alleen een beetje traangas.

„Klootzak!” schreeuwt Niklas.

Karl staat tegen de keukendeur geleund en wijst met een vinger naar hem. Karls gezicht, waar Niklas nooit een glimlach op heeft gezien, is één grimas en hij staat voorovergebogen.

„Man!” schreeuwt Karl. „Man!”

Karl staat tegen de keukendeur geleund en lacht zich een breuk.

Op de fiets merkt Niklas dat het trillen van zijn knieën minder wordt. Hij kan nauwelijks zien, want de tranen stromen uit zijn ogen, tranen van pijn, tranen van woede, hij zou willen brullen.

Zo'n rotzak. Hij zal het hem betaald zetten, absoluut. Zo'n gore gemene rotzak.

Pas als Karin de voordeur voor hem opendoet, schiet hem weer te binnen waarom hij eigenlijk naar Karl toe is gegaan.

„Heb je gehuild?” zegt Karin.

Niklas schudt zijn hoofd. „Onzin!” zegt hij. „Flauwekul.”

Dan gaat hij naar buiten, naar Rex. Vroeger vertelde hij die alles.

Natuurlijk kunnen konijnen niets verstaan.

'Toen, op dat moment,' zal Niklas later ooit denken. 'Toen had ik ze wat moeten vertellen. Maar ik vond het nu eenmaal niet zo belangrijk. Als die dingen je zelf overkomen, zijn ze plotseling een heel stuk onbelangrijker dan in een film. Ik schaamde me dat ik zo geschrokken was.

Een beetje traangas.

Bovendien was ik bang, omdat ik Karl de drive had geleend. En trouwens, wat zou het hebben uitgemaakt.

**Dat heb ik later toch ondervonden. Toen ik wel mijn mond
opendeed.**

Wat had het uitgemaakt.

Niets.'

„Het cassettebandje ook,” zegt Thomas en hij kijkt van zijn lijst op.
„Haal het bandje eens, Niklas.”

„Bandopnamen gelden niet als bewijsmateriaal,” zegt Svenja. „Dat weet je toch, Thomas.”

„Willen jullie misschien de keukentafel leegmaken?” zegt Karin en ze zet de pan met aardappels op een onderzetter. „Kunnen jullie je belangrijke gesprek misschien in de huiskamer voortzetten?”

„Ik heb het,” zegt Niklas. „En jij wilde niet eens dat ik het opnam.”

„Omdat je telefoongesprekken niet zomaar op een band mag opnemen,” zegt Thomas en hij schuift zijn stoel achteruit. „Dacht ik tenminste.”

In de huiskamer stopt hij het bandje in de cassette recorder.

„...niet dat ik het niet meen,” zegt een jongensstem. „Kleine lamstraal die je bent! Dan sta je raar te kijken, als je fiets in de prak ligt! Of je lieve konijntje! Moet ik je konijn om zeep brengen, lamstraal? Moet ik...”

Thomas zet hem uit. „Dit hier is voldoende,” zegt hij grimmig. „Neem maar van mij aan, dit hier en de lijst, dat is voldoende. Morgen doe ik aangifte. Nu ben ik het meer dan zat.”

Als er onder het middageten wordt gebeld, gaat niemand naar de telefoon. Ook niet als het gebel gedurende de hele maaltijd blijft doorgaan.

Ook niet als Karin zegt dat ze zo haar best op het eten heeft gedaan en dat nu iedereen alleen maar naar de telefoon luistert.

Ook niet als Thomas plotseling zegt dat hij het zichzelf nooit vergeeft als er toch iets met oma is en ze niet opnemen.

Dan houdt het gebel toch op. Als ze het toetje op hebben, zo ongeveer.

En het begint pas weer als ze de vaatwasser al hebben ingeruimd.

„Ik moet die drive terug hebben,” zegt Niklas de volgende morgen in de bus.

Eigenlijk wil hij na dat gedoe met het gas nooit meer met Karl praten. Of alleen om hem te vertellen wat voor een smerige hufter hij is.

Maar Niklas heeft geluk gehad, Thomas is gisteravond niet meer naar de pc gegaan. Heeft niets gemerkt en Niklas heeft nog een kans.

„Welke drive?” zegt Karl en hij trekt zijn wenkbrauwen op tot zijn haargrens. „Waar heb je het eigenlijk over?”

Het is druk in de bus. Niklas wil niet dat de mensen hem aanstaren als hij schreeuwt. Of die uit de andere klassen.

„Vanmiddag moet je hem komen brengen,” zegt hij. Zacht. „Anders vertel ik het aan mijn vader. Ook van dat gas en alles. En van de cd.”

„Hou je bek,” zegt Karl.

„Dit is tot nu toe je beste cijfer voor geschiedenis, Niklas,” zegt mevrouw Römer, als ze hem het werkstuk teruggeeft. Het werkstuk dat hij samen met Karl heeft gemaakt. „Jullie samenwerking was echt succesvol.”

Niklas knikt. Hij heeft tot nu toe nog nooit een acht voor geschiedenis gehad.

„Daarom stel ik voor,” zegt mevrouw Römer en ze glimlacht net zo vriendelijk als altijd, „dat jullie tweeën ook de volgende keer...”

„Nee!” roept Niklas. „Ik heb al met Hendrik...”

„Hèèè?” zegt Hendrik.

„Karl en jij, jullie passen volgens mij heel goed bij elkaar,” zegt mevrouw Römer bemoedigend.

Niklas schudt zijn hoofd.

„We zijn heel verschillend,” zegt hij snel. „We kunnen he-

lemaal niet goed samen... we passen eigenlijk niet..."

Mevrouw Römer kijkt hem aan. Dan draait ze zich om naar Karl.

„Karl, zou jij nog een keer met Niklas willen werken?"

Karl kijkt haar aan. Hij glimlacht niet. Hij haalt zijn schouders niet op.

„Mij best," zegt hij. Recht in haar gezicht.

„Niklas," zegt mevrouw Römer. Ze heeft hem na de les tegengehouden. „Niklas, ik denk wel dat ik snap waar je bij Karl problemen mee hebt. Eigenlijk zou ik dat natuurlijk niet moeten zeggen, maar ik vind soms ook dat hij zich erg afwijzend gedraagt. Maar vind je niet dat we hem een kans moeten geven?"

Niklas kijkt haar niet aan. Klikken, dat doe je niet. Wie klikt, vindt zichzelf weerzinwekkend. Maar het gekke is dat je pas later doorhebt dat ook leraren zo iemand weerzinwekkend vinden.

„Het is zijn manier om zichzelf te beschermen," zegt mevrouw Römer. „Dat kille. Dat ongenaakbare dat hij over zich heeft. Begrijp je wat ik bedoel? Ik zou niet zo met je over een klasgenoot moeten praten, maar Karl... ik denk dat Karl onze hulp nodig heeft, Niklas. Jouw hulp."

Niklas voelt het gas in zijn ogen. De leegte in zijn hoofd. De woede.

„Niklas?" zegt mevrouw Römer. „Alsjeblieft, Niklas. Stel me niet teleur."

Niklas denkt aan de drive. Aan de cd.

Niklas knikt. Zo goed als.

„Oké dan," zegt hij.

Na school treuzelt Niklas. Praat met Hendrik. Loopt met hem door de fietsenstalling.

Als hij bij de halte komt, is de bus al vertrokken. De volgende komt pas over een half uur.

Niklas merkt dat hij zich plotseling vrolijk voelt.

„Hoe komt het dat je er nu pas bent?” zegt Karin, als ze de deur opendoet. „Svenja en ik hebben al gegeten. Anders was de lasagne verpieterd.”

„Bus gemist,” mompelt Niklas.

„Er was een telefoontje van je vriend Karl,” zegt Karin. „Je moet meteen langskomen, zei hij. Voor geschiedenis, of zoiets.”

Niklas knikt. Hij snapt niet waarom hij Karin niet over die acht wil vertellen. Ze zou blij zijn.

„En dat andere kan dan ook meteen geregeld worden, zei hij,” zegt Karin en ze schept lauwe lasagne op Niklas' bord. „Wat is dat andere? Ik vond het nogal ongeleefd om zo geheimzinnig tegen me te doen.”

„Och, niets belangrijks,” zegt Niklas.

Zelfs lauwe lasagne kan lekker zijn. Karl geeft hem dus de drive terug.

„Ik had trouwens een acht voor geschiedenis,” zegt Niklas.

„Aangifte doen, dus,” zegt de politieagent achter de balie. „Ja ja. Nou, steekt u dan maar van wal. Tegen wie?”

Thomas legt zijn lijst en het bandje boven op de balie.

„Dat is het nu net,” zegt hij. „Het duurt al weken, ziet u. En eigenlijk zijn het er meer dan een.”

„Meerdere daders?” zegt de agent. „Meerdere voorvallen?”

„Ja, een hele reeks en nu dachten we eindelijk...”

„Wat langer dan drie maanden geleden is, daarvan kunt u geen aangifte meer doen,” zegt de agent.

Thomas wordt steeds ongeruster. Niklas ziet het met verbazing.

„Ja, het gaat er alleen maar om dat...” zegt Thomas, „dat het niet eeuwig blijft doorgaan. Dat ze mijn zoon eindelijk eens met rust laten. En ons. Dat ze de schade vergoeden, wellicht.”

„U hebt alles al opgeschreven?” zegt de agent. Vriendelijk of juist opgefokt? Dat valt niet uit te maken. Niklas heeft het gevoel dat ze storen. Wat ze te melden hebben, zijn toch allemaal futiliteiten. De agent zegt dat niet. Maar Niklas voelt wat hij voelt.

„Een lijst gemaakt,” zegt Thomas. „Van alle voorvallen. De cassetteband hebben we ook meegebracht, die heeft mijn zoon...”

„Die kunt u weer meenemen,” zegt de agent. „Cassettebanden zijn niet toegestaan. Die kunnen immers vervalst zijn.”

Thomas knikt. „Ja ja, logisch, dat weten wij ook!” zegt hij. „Alleen maar ter informatie. U hoeft er niet officieel naar te luisteren, maar privé kunt u misschien eventjes... Dan zou u weten dat hij werkelijk de hele tijd...”

Nu glimlacht de agent. Hij schuift het bandje naar Thomas toe. „Daar maken we hier geen verschil tussen,” zegt hij vriendelijk. „Tussen privé en officieel. Neemt u maar weer mee. U kunt ons immers alles vertellen.”

Thomas' schouders zakken.

„En als de jongen ontkent?” zegt hij.

De agent spreidt betreurend zijn handen. „Dan hebben we tegen-

strijdige verklaringen,” zegt hij. „Hebt u getuigen? Van het een of ander?”

Thomas kijkt Niklas aan.

„Rocky?” zegt Niklas. „Misschien.”

„Ziet u, we hebben de ene betrapt,” zegt Thomas. „Op heterdaad, zo te zeggen.”

„Schrijft u alles op,” zegt de agent. „Dan handelen wij het af.”

Hij glimlacht naar hen.

„Verwacht er vooral niet te veel van,” zegt de agent. Troostend, zoals je tegen een kind praat. „Maar schrijf alles eerst eens rustig op. Ik geef u het formulier. Breng dat dan een keer langs. Ik zal zien wat eraan te doen is.”

Voor het politiebureau steekt Thomas zijn paraplu op.

„Je begint natuurlijk niets tegen zo’n agent,” zegt Thomas opgewonden. „Maar had jij het gevoel dat hij ons serieus nam?”

Niklas denkt na. Hij kan de vraag niet beantwoorden. Eigenlijk had hij het gevoel dat de agent medelijden met hen had.

„Misschien vindt hij het allemaal niet zo erg,” zegt Niklas voorzichtig. „Hij heeft iedere dag heel andere gevallen...”

Thomas stapt flink door.

„Weet ik,” zegt hij. „Maar een mens moet zich toch kunnen beschermen. Als je jezelf niet mag verdedigen, moet de politie toch op z’n minst...”

„Het zijn misschien maar kleinigheden,” zegt Niklas. Omdat hij begrijpt dat het zo is voor de politie.

Maar niet voor hem.

Nu geeft hij de politie een kans.

Daarna is het aan hem.

Niklas heeft zijn geschiedenismap meegenomen en het geschiedenisboek. En zijn rugzak. Voor de drive.

De lucht geurt naar lente. In de zijstraten hoor je de vogels kwetteren.

Hij zal van Karl eisen dat hij zijn excuses aanbiedt. Waarschijnlijk zal Karl dat ook doen. Uiteindelijk heeft hij Niklas uit zichzelf opgebeld. En aangeboden de drive terug te geven.

Niklas denkt aan mevrouw Römer. Hij fietst niet naar Karl om haar een plezier te doen. Hij gelooft niet dat het juist is wat ze zegt. Over Karl. Echt zo'n lerarenvisie. Je weet al van tevoren hoe leraren dergelijke dingen uitleggen.

Niklas gaat naar Karl omdat hij de drive terug wil hebben. En omdat hij nieuwsgierig is. Wat Karl over dat traangas gaat zeggen.

Omdat hij een verontschuldiging wil.

De lucht geurt naar lente en in de zijstraten hoor je de vogels kwetteren en bij de Brandweervijver bloeien struiken waarvan Svenja vast de namen kent. En de stok komt zo plotseling uit de bosjes dat je hem niet ziet en hij schiet tussen de spaken en de fiets steigert en kapseist en onder het vallen denkt Niklas wat een geluk hij heeft dat de drive nog niet in zijn rugzak zit.

Daarna denkt Niklas helemaal niets en dan merkt hij dat hij leeft en niet zwaargewond is, hij kan zijn been onder de fiets vandaan trekken, uit een schram druppelt bloed.

Zijn schouder voelt raar groot aan en alsof die gebroken is, maar eigenlijk weet Niklas niet hoe gebroken aanvoelt en hij kan zijn arm nog bewegen en de fiets zelfs overeind hijsen en de schade opnemen.

Zijn hand is geschaafd.

Al die tijd beseftte hij dat hij niet gewoon gevallen is, zo-

maar, maar dat iemand hem heeft opgewacht, overvallen, dat er dus iemand vlak in de buurt is, hij weet ook wie. Hij wist het meteen, maar dat was voorlopig niet het belangrijkste; belangrijk waren zijn hoofd en zijn been en zijn schouder.

„Zo, kleine etterbak,” zegt Karl. Hij heeft een mes in zijn hand. „Zo, kleine etterbak, nu zullen we eens zien...”

Maar Niklas wacht niet af. Niklas rent. Zijn been is niet gebroken en zijn schouder is niet gebroken en hij heeft een voorsprong, die kleiner wordt.

Aan het eind van de straat staan de eerste huizen en Niklas rent een tuin in naar de voordeur en drukt op de bel.

Als niemand opendoet, zit hij in de val, zou hij hoogstens nog kunnen schreeuwen, in deze gouden voorjaarsmiddag, om hulp schreeuwen, maar wie weet hoort niemand hem, zitten alle mensen die hier wonen wel op een terrasje of wandelen ze door de winkelstraten, omdat het nu lente is en je dan niet thuisblijft.

„Ja?” zegt een vrouw. Ze heeft de deur een eindje opengegaan, net zo ver als de ketting toelaat en ze kijkt argwanend naar Niklas' been dat onder het bloed zit, naar Niklas' geschaafde hand.

Zoiets kan een truc zijn. Hoe weet zij of Niklas niet alleen maar om hulp vraagt om haar daarna in haar eigen woning te overvallen. De kranten staan er vol mee.

„Laat u maar,” mompelt Niklas. Wat gek dat hij nu zo verlegen is. Zonet zat hij nog in doodsangst en nu is hij alleen maar verlegen. Karl is verdwenen, voor deze keer is Karl verdwenen.

„Neemt u me niet kwalijk,” zegt Niklas. Een moment lang beleefde hij een film. Nu is hij in de werkelijkheid terug. „Ik heb een ongeluk gehad. Maar ik denk dat het wel weer gaat.”

De vrouw neemt hem bezorgd op. „Ik kan een ziekenwagen bellen,” zegt ze. Ze laat de ketting zitten.

„Nee, dank u, alles oké,” zegt Niklas.

Zijn schouder doet zeer en hij vindt zichzelf dom en belachelijk. Op de weg naar de Brandweervijver ligt de fiets, het voorwiel is verbogen. Zijn geschiedenismap ligt open in het gras, het geschiedenisboek ernaast.

Niklas raapt ze allebei op en bindt ze op zijn bagagedrager. Om de fiets te duwen, moet hij het voorwiel optillen.

Hij heeft al een hele poos niet meer gehuild. Hij snapt niet waarom hij er nu niet mee kan ophouden.

„Ik vermoord hem!” zegt Niklas. Hij trilt als Karin jodium op zijn hand bet en op de schram op zijn been.

„Zeg niet zulke dingen,” zegt Karin en ze meet een pleister af. „Zulke dingen mag je niet eens denken. Vertel me nu nog een keer, heeft hij je zomaar overvallen? Gewoon zomaar?”

Niklas knikt. „Dat stuk ongeluk,” zegt hij.

„Niklas!” zegt Karin. „Hou je een beetje in.”

„Hem overval ik ook!” schreeuwt Niklas. „Dat is geen probleem, ik haal er een paar bij en als de lamstraal zijn huis uitkomt, trappen zij hem in elkaar, die...”

„Niklas!” zegt Karin.

„Moet je nagaan, met een mes!” schreeuwt Niklas. „Hij zat me achterna met een mes en ik mag niet...”

„Voor eigen rechter spelen, dat doen we hier niet,” zegt Karin vastberaden. „Zo, pleister erop, je bent weer zo goed als nieuw.” Ze warrelt door zijn haar. „Als het echt is gegaan zoals je vertelde...”

„Ja, natuurlijk is het dat!” schreeuwt Niklas.

„...dan bel ik zijn ouders op. Dan moeten zij het maar met

hun zoon oplossen. Dan moet hij van zijn zakgeld de reparatie van je fiets betalen. Zo regel je dergelijke zaken, Niklas. Niet door eigen rechter te spelen. Niet met geweld." Ze zucht. „Zal ik opbellen?"

Niklas knikt.

Hij zou Karl natuurlijk dolgraag in elkaar slaan. Maar hij weet heel goed dat hij de zwakkere is.

„Waarom verzin je zulke dingen?" zegt Karin. Tijdens het bellen heeft ze de deur achter zich dichtgetrokken. Ze vindt het vervelend als iemand meeluistert.

„Weet je hoe onplezierig dat voor mij was? Ik begin die jongen meteen te beschuldigen, alhoewel het een botsing was. En waarschijnlijk was het nog jouw schuld ook."

„Wat?" schreeuwt Niklas. „Wat? En dat mes dan?"

„Och, schei toch uit, Niklas!" zegt Karin kwaad. „Die onzinnige gruwelverhalen! Je ziet te veel verkeerde films! Karl reed op het fietspad en toen kwam jij vanaf de Brandweervijver, uit de bosjes, in volle vaart..."

„Gelogen!" schreeuwt Niklas. „Allemaal leugens!"

„...en toen jullie allebei vielen, heb je je niet eens verontschuldigd," zegt Karin. „Gelukkig is alleen de lamp van Karls fiets verbogen. Zijn moeder wilde ons net opbellen om ons de schade te laten vergoeden."

„Gelogen!" schreeuwt Niklas. „Allemaal leugens!"

„Hou op!" zegt Karin scherp. „Waarom zou die Karl nu zoiets doen? Jou opwachten! Dat had ik me meteen al moeten afvragen. Dat doet toch niemand zonder reden! Het is hier Chicago niet!"

Ze houdt even haar mond, maar niet lang genoeg om Niklas aan het woord te laten komen. „Niet dat ik hem bijzonder sympathiek vind, maar waarom had hij dat dan in hemels-

naam moeten doen? Kun je me een reden geven, een enkele maar?"

„Hij zat me met een mes achterna!" schreeuwt Niklas.

Karin draait zich om en loopt de huiskamer weer in.

„Je bent te groot om zo te liegen," zegt ze kil. Ze trekt de deur dicht.

En er zijn geen getuigen. Niet eens die vrouw in het huis met de ketting.

Niklas voelt zijn woede zo groeien dat er voor niets anders meer plaats is. Waarom zegt hij geen woord over die drive?

Op zijn kamer scheurt Niklas zijn werkstuk voor geschiedenis in duizend kleine snippers. Een rode acht ligt eventjes te glimmen in de prullenmand, dan wordt hij bedekt door andere snippers.

„...kleine misselijke etter,” zegt de stem. „Voor uitschot als jij is geen plaats op deze wereld. Hoor je dat, stuk vuil? Jou hebben ze uitgekotst, je bent een hoop kots...”

„Niet te geloven,” zegt Thomas vermoeid en hij spoelt een eindje terug. „Als ik het niet met mijn eigen oren zou horen...”

„...hebben ze uitgekotst, je bent een hoop kots, een berg uitwerpselen, smerigheid, weet je trouwens wat dat is? Jij moet verdwijnen voor het aangezicht van de aarde, voor mijn aangezicht, want ik ben God! Heb je me gehoord, etter, ik wil je niet meer zien, verpest mijn lucht niet, God laat niet met zich spotten! En denk maar niet dat ik het niet meen! Kleine...”

„Ze zouden er maar één keertje naar hoeven luisteren bij de politie,” zegt Thomas. „Mijn god. Die jongen is ziek.”

Svenja tikt tegen haar voorhoofd. „Het komt vaker voor dan je denkt,” zegt ze. „En ik zou maar niet te veel hoop hebben. Voor de politie is het toch allemaal maar kinderachtig gedoe.”

Thomas slaat op de tafel. „Maar voor mij niet,” roept hij. „Ik wil rust, verdomme! Al weken draait het hier in huis...”

„Niet opnemen,” zegt Svenja.

De telefoon blijft rinkelen.

De volgende morgen neemt Niklas een bus vroeger. Dat is geen probleem, want om deze tijd rijden ze om het kwartier.

„Waarom, Niklas?” vraagt Karin. „Moeten jullie er eerder zijn?”

„Ik moet wat regelen,” zegt Niklas.

Het is rustig in de bus, behalve hem geen scholieren. Hij was zelfs nog bijna in slaap gevallen.

„Goed, ik haal het huiswerk weer op,” zegt mevrouw Römer. „Mijn god, Niklas, wat ziet jouw map eruit! Heb je die met modder gepaneerd? Soms denk ik echt dat ik weer cijfers moet gaan geven voor netheid.”

Ze schudt haar hoofd.

„Er zit toch niets in,” mompelt Niklas. „Hoeft u helemaal niet mee te nemen.”

„Niets erin?” vraagt mevrouw Römer verbaasd. „Hoe kan dat?”

Het is rustig in de klas. Sommigen schrijven nog vlug wat op. Wie achteraan zit, heeft nog de gelegenheid.

„Huiswerk,” zegt Niklas nors. „Heb ik niet gemaakt.”

Mevrouw Römer kijkt hem aan. Lang. „Na de les wachten, graag,” zegt ze dan.

„Heb ik je gisteren niet uitgelegd waarom je met Karl moet werken?” zegt mevrouw Römer. „En ik had nog wel de indruk dat je het begreep.”

Niklas zwijgt.

„Niklas?” zegt mevrouw Römer. „We moeten de mensen altijd een kans geven.”

Niklas kijkt niet op. „Op de een of andere manier,” mompelt hij, „kan ik niet zo goed met hem overweg.”

Wat moet hij dan zeggen? Karl heeft me overvallen, Karl heeft gas naar me gespoten, Karl heeft onze cd-rom drive gepikt?

„Ik heb gisteren al tegen je gezegd dat we ons ook moeten bezighouden met mensen bij wie dat moeilijk voor ons is,” zegt mevrouw Römer scherp. „Jullie zijn geen kleine kinderen meer. En zoals Karl zich gedraagt... die heeft iets meegemaakt, iets naars misschien, we weten ook niets over zijn achtergrond. Niemand is zo afwijzend zonder reden. Karl heeft hulp nodig.”

„Hij heeft me overvallen,” mompelt Niklas. Hij wilde het niet zeggen. Wat je niet kunt bewijzen, moet je voor je houden.

„Overvallen?” roept mevrouw Römer. „Hoe overvallen? In elkaar geslagen? Hoe?”

„Met een mes,” zegt Niklas. Hij kijkt haar niet aan. „Gisteren. Daarom heb ik er niet zo'n zin in.”

„En je ouders hebben niets ondernomen?” roept mevrouw Römer. „Als je verhaal waar is...”

„Karl zegt dat het niet waar is,” zegt Niklas. „Mocht u het hem vragen. Laat u maar zitten.”

„Ja,” zegt mevrouw Römer peinzend. „Maar waarom heeft hij je overvallen? Vertel me dat eens.”

Niklas kijkt niet op.

„Niklas?” zegt mevrouw Römer. „Zoiets doet geen mens zonder reden. Dan moet jij hem toch eerst...”

Niklas voelt dat hij dadelijk gaat schreeuwen. Zo hard schreeuwen dat alle ruiten springen.

„Vergeet u het maar,” zegt hij. „Laat maar zitten,” en hij gooit de stoel achter zich om, zo snel rent hij de klas uit.

Als hij niet weggerend zou zijn, was hij tegen haar gaan brullen.

„Vandaag zou je dat ding misschien wel eens kunnen meenemen,” zegt Karin en ze zet de borden in de vaatwasser. „Hoe heet het ook alweer? Dan kan ik je bereiken als je onderweg bent. Ik wil dadelijk ook nog weg, ik weet helemaal niet...”

„Buzzer,” zegt Niklas.

Karin knikt. „Precies,” zegt ze, „dat ding bedoel ik. Schrijf je je nummer even voor me op? Dan bel ik je, misschien kun je na catechisatie nog wat voor me halen, want dan ben je toch in de stad.”

„Dat heet opbuzzen,” zegt Niklas. „Ik haal het nummer.”

De buzzer ligt niet op het bureau in zijn kamer, maar dat verwachtte Niklas ook niet. Hij heeft hem eigenlijk altijd aan zijn riem. Aan zijn riem zit-ie niet.

Niklas hoeft niet lang na te denken. Hij weet heus wel waar zijn buzzer is.

„Ik kan hem zo gauw niet vinden,” roept Niklas naar beneden. „Kun je niet nu meteen een boodschappenlijstje maken?”

Karin staat in de deuropening. „Geen wonder, zoals het er hier uit ziet,” zegt ze en ze rilt. „In deze chaos vindt een mens immers niets terug! Eerst wil je zo’n ding, doe je alsof je zonder niet meer kunt leven en we hebben het geld nog niet uitgegeven, omdat we denken dat het soms heel praktisch kan zijn om je te kunnen bereiken, of het is al verdwenen in jouw afvalhoop.”

„Ik denk dat ik weet...” zegt Niklas. Dan houdt hij zijn mond. „Ik zoek er nog wel naar,” zegt hij nors.

Het boodschappenlijstje is Karin vergeten.

„Wat, je denkt dat Karl hem heeft?” zegt Rocky. Bij catechisatie zit hij naast Niklas. Vreemd, dat mensen zo ver-

schillend kunnen zijn – of je ze op school ziet of bij catechisatie. Rocky is twee heel verschillende personen.

„Toen ik gevallen ben,” zegt Niklas tegen de aardige middag-Rocky, „toen is hij losgeraakt. En toen heeft hij hem meegenomen. Wedden?”

„Die is af en toe echt geschift,” zegt Rocky. Achter de kerk haalt hij zijn sigaretten te voorschijn. „Wil je er een?”

„Vandaag niet,” zegt Niklas. „Ik voel me de hele dag al niet zo lekker.”

Hij heeft Rocky over de overval verteld. Rocky twijfelde geen seconde. In tegenstelling tot Karin. In tegenstelling tot mevrouw Römer. Rocky geloofde hem meteen. Rocky is Karls vriend.

„Wil je mee?” zegt Rocky. „Bij mij thuis kijken?”

Niklas aarzelt even. Hij zit bij catechisatie alleen maar naast Rocky omdat hij in de parallelklas zit. Uit Niklas' klas is er niemand.

Hij is nog nooit bij Rocky thuis geweest. Hij weet ook totaal niet wat hij daar moet.

„Maar tegen niemand zeggen,” zegt Rocky. „Als mijn vader erachter komt, slaat hij me dood.”

Rocky heeft een echt wapenarsenaal. Stiletto's en vlindermessen en traangas en een ploertendoder. En vooral pistolen, een Smith and Wesson, die krijg je pas als je achttien bent.

„Hoe kom je daaraan?” fluistert Niklas, als hij zich samen met Rocky over de koffer buigt waar Rocky eerst een stapel verstelde beddenlakens uit heeft gehaald. „Waar heb je die vandaan?”

Rocky geeft hem een pistool in de hand. Het voelt zwaar aan, veel zwaarder dan Niklas had gedacht. Zijn arm zakt een beetje omhoog.

„Connections,” zegt Rocky en hij wikkelt het pistool weer in een vette lap.

„Wat voor soort connections?” fluistert Niklas.

Rocky klapt de koffer dicht.

„Alles wat je hebben wilt, is te krijgen,” zegt hij. „Maar o wee, als je je smoel niet houdt.”

„Logisch,” zegt Niklas. „Tof, man.”

Op weg naar huis vraagt hij zich af waarom Rocky hem zijn wapens heeft laten zien.

Hij kan er maar beter niet te veel over dubben.

„Luister,” zegt Thomas onder het avondeten. „Je beweert dat je je hele kamer overhoop hebt gehaald en hem niet hebt gevonden. Goed. Maar dan vertel ik jou ook dat je in de toekomst niet meer op zulke dure cadeaus van ons hoeft te rekenen. Als die al een paar weken na je verjaardag foetsie zijn. Dan kan ik mijn zuurverdiende geld beter meteen uit het raam smijten.”

„Maar ik ben hem niet kwijtgeraakt tussen de rommel,” zegt Niklas. „Ik had hem gisteren toch nog, op de fiets. Karl heeft hem vast...”

Thomas veert overeind. „Ik ben het langzamerhand zat!” zegt hij. „Nu moet hij ook nog een dief zijn? Eerst overvalt hij je en dan pikt hij ook nog je buzzer?” Hij slaat op tafel. „We zitten hier toch niet in Chicago!” schreeuwt Thomas. „Je moet betere smoesjes bedenken als je rotzooi maakt. Maar nog beter: wees eerlijk!”

Niklas kijkt strak naar de tafel. Hij zou dat van Svenja's cd kunnen vertellen. Van Thomas' drive.

Nee, van Thomas' drive niet.

Niklas zegt niets. Als hij aan Karl denkt, krijgt hij altijd de neiging om te gaan schreeuwen.

„Ik vind hem ergens ook wel eigenaardig,” zegt Svenja. Ze neemt nog een kop thee. „Behoorlijk.”

Niklas staat op.

„Waar ga je naartoe?” roept Thomas.

Niklas is al half in de huiskamer. „Ik bel de centrale op om mijn nummer te laten blokkeren,” zegt hij. „Dan kan hij er tenminste niets mee doen. Degene die hem heeft.”

„Dat heeft geen zin!” roept Thomas. „Dat ding ligt begraven onder al die troep op je kamer, dat weet je net zo goed als ik. Of je hebt hem ergens laten slingeren.”

Aan de andere kant van de lijn klinkt een vriendelijke stem. Nu heeft Karl tenminste niets aan de buzzer. Nu heeft Niklas hem tenminste afgesloten.

„Zo, u hebt er een hoop werk van gemaakt,” zegt de agent en hij glimlacht naar Thomas.

Niklas is weer meegekomen.

„Zeven kantjes. Lang voor een aangifte.”

„Er is ook het een en ander gebeurd,” zegt Thomas.

„En tegen wie is uw aangifte nu precies gericht?” vraagt de agent. „U kent de dader?”

„Het gaat om meerdere,” zegt Thomas. „Het beste tegen allemaal. We willen simpelweg dat het ophoudt. Aldoor die telefoon, begrijpt u...”

De agent glimlacht. „Nou, dat kan ik dan allemaal nalezen,” zegt hij vriendelijk. „Nog iets?”

„Ja, we zouden graag willen weten...” zegt Thomas.

Niklas snapt waarom hij zo onzeker is. Niet zoals anders. Niet zoals Thomas anders is. Ze hebben het hier over kleinigheden, blazen de boel op. Hebben een poeha en wat is er nu helemaal gebeurd? Futiliteiten.

„...hoe het verdergaat,” zegt Thomas. „Wat gebeurt er nu met die jongens? Van hun kant?”

De agent bladert in de aangifte.

„Eerst ga ik dit hier lezen,” zegt hij. „En daarna zal ik de aangeklaagden op het bureau laten komen. Voordat de zaak naar de rechter gaat.”

„Dat is goed,” zegt Thomas. „Dan merken ze tenminste...”

„U krijgt dan bericht,” zegt de agent. Zijn glimlach is bedoeld als afscheid.

Natuurlijk, hij heeft geen tijd meer voor hen.

Geen geweld.

Geen doden.

Behalve dan misschien een konijn.

Hoe het komt dat het zo'n tijd goed is gegaan met de verdwenen drive, weet Niklas niet. Waarom is Thomas niet al lang een keer in de kelder geweest? Niklas is hem al bijna vergeten.

Hij gaat 's morgens niet meer samen met Karl en 's middags ook niet meer. Op school blijft hij voortdurend bij de grootste groep.

Hij moet de drive terug hebben. Maar hij weet ook dat hij geen enkele kans heeft.

's Avonds na het eten merkt Thomas dat de drive weg is. Misschien heeft hij eerst alleen papieren gesorteerd, of misschien was hij gewoon te gespannen na het werk, maar pas om ongeveer negen uur hoort Niklas hem de trap op komen. Ze zitten met z'n drieën in de huiskamer, Karin, Svenja en Niklas, en ze kijken voor de honderdste keer naar 'Sister Act'. Die wilden ze alledrie wel zien.

„Kan iemand me misschien vertellen wat dit te betekenen heeft?” vraagt Thomas en hij staat in de deuropening van de huiskamer. „De hele tijd denk ik al dat er iets mis is met de pc, dat er iets aan veranderd is. Wie heeft mijn nieuwe cd-rom drive?”

Karin kijkt hem stomverbaasd aan. Er zijn cursussen aan de Volkshogeschool waar vrouwen met een computer kunnen leren omgaan. Maar na het werk en het huishouden is Karin te moe.

„Ik heb er al eeuwen niet meer aan gezeten,” zegt Svenja. Thomas kijkt Niklas aan. „Wie dan?” vraagt hij.

Op de buis probeert Whoopi Goldberg een beetje pit in het klooster te brengen.

„Ik heb hem gebruikt,” zegt Niklas.

Weer beseft hij hoe ontzettend stom hij is geweest. Niet

omdat hij de drive uitgerekend aan Karl heeft meegegeven. Dat hij hem heeft uitgeleend, is al erg genoeg. Zulke onderdelen leen je niet aan een ander. En zeker niet zonder te vragen.

„Ja, en?” zegt Thomas.

Karin zet het geluid uit. Nu is het stil in de huiskamer.

„Karl dus, Karl natuurlijk,” zegt Niklas en hij staart naar het tafelblad. Je kunt altijd precies zien waar hij heeft gezeten. Op die plek zitten altijd vingerafdrukken op het glimmende blad.

„Toen hij hier was, pasgeleden. Hij wilde hem zo graag een keertje lenen.”

„Karl?” zegt Karin. „Van wie je altijd zegt... o, eventjes geluid, nu... dat het zo’n rotzak is en dan leen je hem...”

„Daarvóór!” schreeuwt Niklas. „Dat was toch daarvóór!”

„Mijn cd-rom drive?” roept Thomas. „Zonder te vragen?”

Daarom heeft Niklas eerst niets gezegd. Precies daarom.

Niklas geeft geen antwoord. Er valt niets te antwoorden.

„Bel op,” zegt Thomas en hij pakt de telefoon van het bijzettafeltje. „Vooruit. Ik wil het nu geregeld hebben.”

Op de buis swingen Whoopi en haar nonnen.

„Nu nog?” fluistert Niklas. „Om negen uur ’s avonds? Ik kan toch morgen...”

„Wat is het nummer?” vraagt Thomas.

Niklas toetst het nummer in.

Aan de andere kant neemt Karl op.

Niklas merkt dat het binnen in hem weer begint te beven. Karl tegen de keukendeur, Karl die lacht. Karl met het mes.

„Met Niklas,” zegt hij. Zijn stem klinkt iel. „Mijn vader wil graag zijn drive terug.”

Aan de andere kant is het even stil.

„Welke drive, man?” zegt Karl. „Geen idee waar je het over hebt.”

„De cd-rom drive!” roept Niklas. „Mijn vader wil hem terug!”

„Ciao, ik ben bezig,” zegt Karl. Dan hoort Niklas dat hij heeft opgehangen.

Niklas kijkt op. „Hij zegt dat hij 'm niet heeft,” mompelt hij.

„Pardon!” zegt Svenja. „Je leent iemand Thomas' drive...”

„Dat zullen we wel eens zien!” zegt Thomas grimmig en hij rukt de telefoon van Niklas' schoot. „Karl, Karl en nog eens Karl! Iemand liegt hier! Wat is het nummer?”

Deze keer gaat de telefoon lang over.

„Hij neemt niet op,” zegt Niklas.

Maar Thomas legt niet neer. „Ja, hallo?” zegt hij. „U bent de moeder van Karl, neem ik aan? Uw zoon heeft een cd-rom drive van ons geleend en nu schijnt er kennelijk een misverstand te zijn. Mijn zoon heeft van uw zoon begrepen dat uw zoon zegt dat hij geen drive van ons heeft.”

Niklas hoort praten aan de andere kant van de lijn. Hij kijkt Thomas niet aan. Zonder te vragen drukt hij op de meeluis-terknop.

„...zeer verbazen,” zegt een vrouwenstem. „Per slot van rekening heeft hij er zelf eentje, mijn zoon. Dan is er toch geen enkele reden om er nog een...”

„Hoort u eens!” zegt Thomas. „Ik weet niet welke reden uw zoon heeft om mijn drive te lenen, maar geleend heeft hij hem. En nu zou ik hem graag terug willen.”

„Dan had ik hem vast wel een keer moeten zien,” roept de vrouw. „Als ik in zijn kamer ben, had ik hem...”

„Ik verzoek u de zaak heel snel op te lossen,” zegt Thomas en Niklas is verbaasd over zijn toon. De toon van op zijn werk.

Nu staat Thomas aan de kant van Niklas. „Heel snel. Ik wacht.”

Dan legt Thomas neer. Hij kijkt Karin aan.

„Wil je ook een biertje?” vraagt hij.

Daarna zit Thomas in zijn luie stoel en kijkt samen met hen naar het televisiescherm, waar Whoopi een geluidloos koor dirigeert.

„Wat bedoel je: hij heeft hem gewoon gepakt?” zegt Thomas driftig. „Jij hebt hem op z'n minst zijn gang laten gaan!”

Niklas vraagt zich af wat hij had kunnen doen. Karl de drive uit zijn handen rukken? Karl tegenhouden? Thomas kent Karl niet. Logisch, dat hij het dan niet begrijpt.

„Hij had toch niet naar me geluisterd,” zegt Niklas.

Thomas zet Whoopi harder.

„Ik verbied je om ooit nog aan mijn pc te zitten,” zegt hij.

Karls moeder belt vijf minuten later terug.

„Moet u horen,” zegt ze. „Moet u horen, ik heb met mijn zoon gesproken en het zit heel anders.”

Thomas zet zijn glas op tafel. „O ja?” zegt hij.

„Waarom mijn zoon uw drive niet terug wil geven,” zegt de vrouw. „Tenslotte heeft hij ervoor betaald.”

Niklas ziet hoe er een schok door Thomas heen gaat. Dan dwaalt Thomas' blik naar hem.

„Betaald?” vraagt hij kalm.

„Honderd mark,” zegt de vrouw opgewonden. „Uw zoon heeft mijn zoon verteld dat het zijn drive was en dat hij hem niet meer gebruikte en voor honderd mark...”

„Uw zoon heeft mijn zoon er honderd mark voor gegeven?” zegt Thomas kalm en hij kijkt Niklas aan.

„Mijn zoon zegt...” zegt de vrouw via de versterker, maar nu houdt Niklas het niet meer uit.

„Hij liegt!” schreeuwt Niklas. „Hij liegt, hij heeft hem gewoon gepakt en daarna...”

„Hooft u wat mijn zoon zegt?” vraagt Thomas. „Ik veronderstel dat u het kunt horen.”

„Ik heb geen reden om aan te nemen dat mijn zoon tegen me liegt,” zegt de vrouw. „Misschien kunt u uw zoon vragen of hij geen honderd mark...”

„We komen langs om de drive op te halen,” zegt Thomas. „Nu meteen.”

Dan legt hij de hoorn neer.

Hij kijkt Niklas aan.

„Heus waar, Thomas!” schreeuwt Niklas. Thomas moet hem natuurlijk geloven. „Ik verkoop jouw spullen toch niet.”

Thomas kijkt hem aan, ondoorgrondelijk. „Wie eenmaal liegt,” zegt hij en in de gang haalt hij de jassen van de haak. „Wie liegt, die steelt ook.”

Niklas schudt zijn hoofd.

„Thomas!” schreeuwt hij.

Thomas geeft hem zijn jack aan.

„En waarom heb je me er dan al die tijd niets over verteld? Je gaat mee,” zegt hij.

Voor het huis doet hij de auto van het slot.

Niklas zit voorin.

Als je thuis een keertje niet vertelt dat je een twee voor een wiskundeproefwerk hebt gekregen, dan is dat toch geen liegen. Iedereen heeft zulke dingen wel eens verzwegen. Als je een twee verzwijgt, dan jat je toch nog niet.

„Thomas,” zegt Niklas.

Hij kon het niet vertellen omdat hij niet had geleerd voor dat proefwerk. Karin had hem de hele week al achter zijn broek gezeten. Maar hij was veel te bang. Iedere keer als hij

het wiskundeboek voor zich zag, werd hij misselijk. En om net te doen alsof iets waarvan je heel goed weet dat het gaat gebeuren, niet gebeurt, dat is gemakkelijker dan je denkt.

„Dat kan toch niet, Thomas, dat je hem eerder gelooft dan mij!” zegt Niklas.

Thomas schakelt zo woest dat de auto schokt.

„En waarom niet?” vraagt hij. Zonder van de weg op te kijken.

‘Omdat ik je zoon ben!’ wil Niklas schreeuwen. ‘Omdat ik je zoon ben, Thomas, daarom moet je me geloven!’ Maar hij beseft dat zulke redenen niet opgaan. Karl is ook een zoon. Karls moeder moet haar zoon ook geloven.

Slechts een van tweeën zegt de waarheid.

„Nog maar een jaar geleden,” zegt Thomas, zonder Niklas aan te kijken, „nog maar een paar maanden geleden zou ik je geloofd hebben, onvoorwaardelijk. Maar intussen is er te veel gebeurd. Dat gelieg om die twee voor wiskunde en dat verhaal over het mes.”

Niklas doet zijn ogen dicht. Vanwege Karl zal hij niet huielen.

„De supersmoes Karl!” zegt Thomas. „Eerst die affaire met de buzzer, nu de drive. Je bent zeker wel blij dat je iemand hebt om alles op af te schuiven?”

Niklas houdt zijn mond. Thomas gelooft hem toch niet.

„Maar dan wil ik op z’n minst wel mijn honderd mark terug,” zegt Karl tegen Thomas.

Thomas houdt de drive behoedzaam in zijn armen, het snoer zit er een paar maal omheen gedraaid. Het is te zien dat er nog niet lang in het huis wordt gewoond. Naast de voordeur staan lege verfeimders en in het licht van de ganglamp zie je blauwe spatten op een taxus.

„Mijn zoon zegt dat hij je de drive alleen maar heeft geleend,” zegt Thomas en even hoopt Niklas dat Thomas hem toch nog gelooft. „Dat van die honderd mark is gelogen.”

„Wat?” schreeuwt Karl. „Wat?” Hij kijkt Niklas aan. „Kleine smerige etter die je bent!” schreeuwt hij. „Eerst verkoop je me een kapotte drive en dan...”

„Kapot?” vraagt Thomas.

„Nou, probeert u hem maar eens!” roept Karl. „Daarom heeft hij hem waarschijnlijk aan mij verkocht, omdat hij er zelf niets meer aan had. En nu krijg ik ook mijn geld niet meer terug!”

Karls gezicht is rood van woede. Hij ziet eruit alsof hij zich zo op Niklas wil storten.

Zijn moeder staat achter hem. Ze verroert zich niet. Ze kijkt Thomas aan.

Thomas haalt zijn portemonnee te voorschijn.

„Hier,” zegt hij. „Goedenavond.”

Tegen Niklas zegt hij geen woord totdat ze thuis zijn.

„Die honderd mark krijg ik van je terug,” zegt hij ijzig. „Misschien heb je ze nog wel. Dan betaal je een nieuwe drive voor me. Ik haal het geld van je rekening.”

Niklas gaat naar zijn kamer. Het is volkomen zinloos om met Thomas te praten, hij gelooft hem totaal niet. Wie zo razend is als Karl daarnet, zo verontwaardigd omdat hij ten onrechte is beschuldigd, die liegt niet.

Zelfs Niklas geloofde hem heel even.

Niklas gaat op zijn bed liggen. Hij hoeft niet eens meer te huilen. Hij kan Thomas wel begrijpen en misschien zelfs mevrouw Römer.

Jongens als Karl komen in hun wereld niet voor. Er bestaan geen mensen die zonder reden gemeen zijn.

'Geen motief, dan ook geen daad,' denkt Niklas. Dat werd afgelopen zondag nog gezegd in een misdaadfilm. En natuurlijk hadden ze gelijk. De dader was uiteindelijk iemand anders. Iemand met een motief.

Geen mens is zomaar slecht. Gewoon zomaar.

Iemand als Karl... die bestaat niet.

Er zijn sinds de aangifte zeker al twee weken voorbij, als 's avonds de telefoon gaat.

Al een paar dagen is er niet onophoudelijk gebeld, nu nemen ze weer op.

„Ja, hallo?” zegt Thomas. Als de stem aan de andere kant begint te spreken, drukt hij zelf op de meeluistertoets. Dan legt hij een vinger tegen zijn lippen.

„...onschuldige jongens moeilijkheden krijgen,” zegt een mannenstem. Hij klinkt mogelijk dronken. Maar niet erg.

„Dat raad ik u vriendelijk aan. Zegt u tegen de politie dat ze moeten ophouden! Dat van die haas, daar heeft Karl niets mee te maken. Dat was ik, dat kunt u de politie vertellen!”

„Ah, ja,” zegt Thomas. Vriendelijk. „En wie bent u, als ik vragen mag?”

„Dat doet niet ter zake,” zegt de stem en nu is Niklas er bijna zeker van dat hij dronken klinkt.

‘Een vals alibi,’ denkt hij. Chicago.

„Maar u zult toch zeker wel begrijpen dat uw telefoontje niets uithaalt als u niet op z'n minst zegt wie u bent,” zegt Thomas. „Zo bent u niet erg geloofwaardig.”

Het is even stil. Misschien denkt de man na, misschien neemt hij een slok.

„Karl was het niet, dat zeg ik toch!” zegt hij dan. „Ik was het, vertelt u dat aan de politie.”

„En hoe bent u te werk gegaan?” vraagt Thomas. „Hoe hebt u dat gedaan, met het konijn?”

„Hoe bedoelt u, te werk gegaan?” vraagt de man.

„Waar stond het hok, moest u een hangslot openbreken of was er alleen maar een haak, zat er één konijn in het hok of nog een tweede, in het hok ernaast?” vraagt Thomas. Thomas kijkt naar misdaadfilms.

„Wat?” vraagt de man. „Ik heb het gedaan, zei ik!”

„Hij weet het niet,” fluistert Niklas opgewonden. „Dat is het bewijs.”

Svenja tikt tegen haar voorhoofd.

„Goed, laten we aannemen dat ik u geloof,” zegt Thomas. „Maar waarom zou u dat doen? Een volwassen man die mijn zoon niet kent?”

Weer is het even stil.

„Uw zoon is een hoop vuil voor het aangezicht van de aarde,” zegt de man dan. „Hij heeft Karl beledigd, hij beledigt Karl, daarom moest hij een lesje krijgen! Hij heeft geen respect. En als hij zo doorgaat, dan doe ik nog iets heel anders, dan...”

De stem wordt opgewonden.

„Goed, goed,” zegt Thomas sussend. „U bent dus een vriend van Karl?”

„Mij luis je er niet in, lamstraal!” zegt de stem aan de andere kant van de lijn. Schril nu. Dan wordt er neergelegd.

Thomas ademt uit. „Poehhh,” zegt hij.

„Dat is het bewijs!” roept Niklas. „Die wist helemaal niet waar het hok staat, die is hier nog nooit geweest, die heeft alleen van Karl te horen gekregen dat hij hem moet dekken! Niet, Thomas? Denk je niet?”

„Ja, natuurlijk,” zegt Thomas. „Mijn god, je hebt toch mensen... ongelooflijk! Maar het was natuurlijk tegelijkertijd ook dreigen.”

Niklas staart Thomas aan. Chicago.

„Maar een bewijs is het toch ook,” zegt Niklas. „Een vals alibi.”

„Och, lieverd,” zegt Svenja. „En hoe weet de politie dat wij niet liegen? Dat we dit belletje niet verzonnen hebben?”

Niklas zakt in elkaar.

„Die nemen echt geen enkel risico,” zegt Svenja.

„Toch ga ik morgen naar de politie om het te vertellen,” zegt Thomas. „Al was het alleen maar om dat dreigen.”

Dat zoiets in het gewone leven bestaat! Morgen kan Niklas het aan Hendrik vertellen.

De telefooncentrale belt 's middags op, toevallig is Thomas thuis. Hij heeft werk meegebracht en zit beneden in de kelder achter de pc, maar hij is net naar boven gegaan om een kop koffie te halen.

Daardoor is hij als eerste bij de telefoon. Daarom neemt hij op. Wie weet hoe het anders allemaal zou zijn gelopen.

Als hij die middag op zijn werk was geweest, als hij in de kelder achter zijn pc had gezeten, als Niklas had opgenomen... Zou Thomas hem hebben geloofd?

In elk geval verstijft hij.

„Hoe zegt u?” vraagt Thomas verward. „U bent van de centrale en u hebt een brief van mijn zoon gekregen dat hij zijn buzzer weer heeft gevonden en dat hij de blokkering ongedaan wil maken. Begrijp ik u goed? Zodat hij zijn buzzer weer kan gebruiken. En nu wilt u controleren of het waar is. Ogenblik, ik vraag het aan mijn zoon.”

Niklas schrikt ontzettend als Thomas de deur van zijn kamer opendoet. Ze praten niet meer tegen elkaar, al een week niet meer. Zo nu en dan snauwt Thomas tegen hem.

„Heb je naar de buzzercentrale geschreven?” vraagt Thomas. „Heb je dat ding teruggevonden? Wilde je hem weer laten aansluiten?”

Niklas kijkt hem stomverbaasd aan. „Onzin!” zegt hij dan.

Thomas is alweer bij de telefoon. „Niet meer aansluiten!” zegt hij. „Mijn zoon heeft die buzzer niet terug. Kennelijk probeert iemand...”

„Karl!” fluistert Niklas nadrukkelijk. „Karl, Thomas!”

Hij voelt iets binnen in hem heel licht worden. Thomas moet hem wel geloven, Thomas moet hem wel geloven.

Alles komt goed.

„Ja, en kunt u nog achterhalen waar die brief...?” zegt Thomas. Het antwoord kan Niklas niet verstaan.

„Ja, natuurlijk,” zegt Thomas dan. „Ons adres als afzender. Hartelijk dank. En hij blijft geblokkeerd.”

Hij legt de hoorn neer.

„Niklas,” zegt Thomas.

Er zijn twee mogelijkheden, dat snapt Niklas ook. Dat hij die brief zelf heeft geschreven. Omdat hij de buzzer weer heeft gevonden. En hij heeft er thuis niets over gezegd. Omdat hij Karl al had beschuldigd.

Thomas kijkt hem peinzend aan.

Of dat hij de brief niet heeft geschreven. Dan heeft iemand anders dat gedaan, onder zijn naam. Iemand die zijn buzzer heeft en daarom het nummer op de achterkant kent. Iemand die bovendien weet dat de buzzer met dat nummer van Niklas is. Niet zomaar iemand die zijn buzzer heeft gevonden, na die overval onlangs. Hoe moest die nu weten wie de eigenaar is?

„Nu zie je toch dat het Karl is,” zegt Niklas.

Thomas knikt. „Ik begin het zo langzamerhand ook te geloven,” zegt hij. Hij klinkt moe. „Naam en adres onderaan waren via de computer geprint. Maar hoe kan een jongen... Waarom moest hij...”

„Omdat hij anders niks aan dat ding heeft!” roept Niklas. „Als het nummer geblokkeerd is. Dan had hij het toch niet eerst hoeven jatten!”

„Ja ja,” zegt Thomas. „Maar dat bedoel ik niet. Ik bedoel, waarom doet iemand zulk soort dingen? Als jij hem nooit iets hebt gedaan, voor die tijd. Ik kan het me niet voorstellen. Maar, sorry, Niklas, het spijt me wel.”

Niklas legt zijn hoofd tegen Thomas' schouder. Dat heeft hij al een hele tijd niet meer gedaan.

„Geeft niet,” mompelt hij tegen Thomas' mouw.

„Het bewijst totaal niets,” zegt Thomas. Hij zit met Niklas en Karin in de huiskamer. „Snappen jullie, wij geloven nu dat Karl dat ding heeft gestolen, wij geloven dat hij de brief heeft geschreven, maar bewijzen kunnen we niets.”

„Bel zijn moeder op,” zegt Karin.

„Is er ook nog een vader?” vraagt Thomas.

Niklas knikt. Karl is een keer door zijn vader van school opgehaald met de auto. Het was geen onaardige auto. Die middag heeft Niklas een bus eerder genomen.

Als Thomas opbelt, neemt de vader op. Zijn stem in de versterker klinkt vriendelijk. Die past bij de auto.

Hij is verbaasd. Hij is ervan overtuigd dat het om een misverstand moet gaan. Hij waarschuwt ervoor om een kind te beschuldigen op grond van vooroordelen, die hier kennelijk bestaan. Hij neemt de vrijheid erop te wijzen dat Niklas zijn zoon al vaker heeft beschuldigd, telkens ongegrond. Hij sluit niet uit dat Niklas bezig is zijn zoon te treiteren.

„En waarom dan wel?” vraagt Thomas.

„Tegenvraag,” zegt de beleefde speakerstem. „Waarom zou mijn zoon al die dingen doen?”

„Goedenavond,” zegt Thomas.

De honderd mark hoeft Niklas niet meer aan Thomas te betalen en Thomas koopt op een gegeven moment ook zelf een nieuwe cd-rom drive.

„Hoewel je die nooit aan hem had mogen geven,” zegt hij.

„Hij heeft hem toch gewoon gepakt!” zegt Niklas. „Wat kon ik toen doen?”

„Schreeuwen,” zei Thomas.

Maar ze weten allebei dat dat onzin is.

Niklas wist toen nog helemaal niets.

„En op school?” vraagt Thomas. „Laat hij je daar met rust?”

Niklas knikt. In de pauzes staat Karl samen met Rocky achter de gymzaal. Op school doet hij of Niklas lucht is.

„Ik heb me afgevraagd of ik mevrouw Römer moet opbellen,” zegt Thomas.

„Nee!” roept Niklas.

Thomas knikt. „Dat zie ik zelf ook in,” zegt hij. „Zolang er op school niets gebeurt...”

„Waarom doet die jongen dat allemaal?” vraagt Karin.

Niklas weet dat ze die vraag voortdurend stellen. Ouders. Mevrouw Römer.

Hij stelt hem niet. Voor hem is het voldoende dat Karl doet wat hij doet.

Als Thomas van het politiebureau terugkomt, ziet hij er moe uit.

Deze keer is Niklas niet met hem meegegaan.

„Hij geloofde je niet,” zegt Karin.

Thomas gaat op een keukenstoel zitten.

„Ja hoor, wel,” zegt hij. „Maar voor hem is het allemaal... Snap je, de politie heeft echt wel andere dingen te doen.”

„Logisch,” zegt Karin.

„Gistermiddag,” zegt Thomas. „Een voorbeeldje maar. Toen hebben ze de basisschool overvallen. De conciërge onder handen genomen.”

„En?” zegt Karin.

Thomas haalt zijn schouders op. „De helft van hen had hij de dag ervoor al een keer gesnapt, zei die agent.”

Thomas trommelt met zijn vingers op tafel.

„Ons geval is toch een futiliteit,” zegt hij. „Dat moeten we eerlijk toegeven. Zoiets zou je eigenlijk zelf moeten kunnen oplossen.”

Karin kijkt hem verbaasd aan. „Hoe dan?” vraagt ze.

Niklas weet wel hoe. Dat wilde hij immers al vanaf het begin, het enige wat helpt. Maar dat noemden zij eigen rechttertje spelen.

„Wat moet er van zulke jongens terechtkomen?” zegt Thomas. „Mijn god, vertel me dat eens. Die altijd weer in de gaten hebben dat ze maar kunnen doen wat ze willen. Dat niemand iets tegen ze kan beginnen. Ook de politie niet.”

Niklas verkruiemt een broodkorst.

„Je hoeft alleen maar een paar mensen in te lichten,” zegt hij tegen het tafelblad. „Katja, een klas hoger, kent er een paar, als je die op de hoogte brengt...”

„Geen geweld!” zegt Karin.

„Geen eigen rechter spelen!” zegt Thomas. Gelijktijdig.

Karin staat op en slaat een arm om Niklas' schouders.

„We zijn hier toch niet in Chicago,” zegt ze.

Voor het eerst sinds dagen wordt er weer niets gezegd als Thomas opneemt. De telefoon rinkelt de hele avond en ze leggen de hoorn

naast het toestel, omdat ze het nummer om het te laten blokkeren, niet meer weten.

„Misschien zouden we toch een vanger moeten aanvragen,” zegt Thomas.

„Al dat geld,” zegt Karin.

Rocky belt 's middags op, niet lang na het telefoontje van de buzzercentrale. Niklas doet net een poging om zijn wiskunde te snappen.

Het gebel schalt door het lege huis. Karin is nog niet uit haar werk, Thomas ook niet en Svenja is weer naar basketbal. Niklas neemt niet op.

Niklas probeert zijn wiskunde te begrijpen, maar de telefoon houdt niet op.

„Ja?” zegt Niklas.

„Hé, Niklas, ben jij het?” zegt Rocky's stem. „Man, ik dacht, ik zou ook tot morgen kunnen wachten, op school, maar ik dacht... ik dacht misschien ben je wel blij, of niet soms? Daarom wilde ik je meteen inlichten, oké?”

„Waarover?” zegt Niklas.

„Kan toeval zijn, oké, weten we zo meteen,” zegt Rocky opgewonden. „Maar vertel eens, jij hebt toch een buzzer, is het niet? Heb ik toch bij je gezien?”

„Hoezo?” vraagt Niklas. Hij voelt hoe zijn nekspieren zich spannen.

„Nou ja, als-ie niet...” zegt Rocky, van de wijs gebracht. „Zo'n doorzichtige, toch? Waarbij je het binnenste kunt zien. Die heb jij toch?”

„Ja,” zegt Niklas voorzichtig.

„Heb je 'm nog?” vraagt Rocky. Hij klinkt opgewonden. „Omdat, namelijk... ik heb zo'n ding gevonden, zojuist. Exact zo eentje. Doet 't zelfs nog, is alleen een beetje smerig. Toen dacht ik, als-ie van jou is, nou... kun je eens kijken of je de jouwe nog hebt?”

Niklas slikt. En hij dacht dat Karl...

„De mijne is weg,” zegt hij vlug. „Rocky, ik kom kijken. Oké? Nu meteen.”

Het komt niet bij hem op dat Rocky hem ook gewoon al-

leen het nummer had kunnen geven. Dan hadden ze meteen geweten of het klopte.

Hij vraagt zich ook niet af waarom ze elkaar niet bij Rocky thuis kunnen treffen.

Maar bij de Brandweervijver.

Niklas fietst zo hard hij kan. Het is grauw en het motregent, maar Niklas voelt geen regen. Hoe kan Rocky zijn buzzer hebben gevonden? Als iemand al bij de centrale heeft geprobeerd om hem weer aan te sluiten?

Hij heeft Karl vals beschuldigd. Niklas voelt bijna iets als schaamte.

Rocky zit op de bank bij de Brandweervijver. Maar niet alleen.

„Hallo, kleintje,” zegt Karl.

„Je hebt me helemaal niet verteld...” zegt Niklas. Hij kijkt Rocky aan.

Rocky spreidt zijn vingers. „Tja!” zegt hij.

„Grappig toeval, niet?” zegt Karl. „Ik heb je buzzer gevonden, kleintje. Is toch de jouwe?” Hij laat hem voor Niklas' gezicht aan de ketting slingeren, heen en weer. „Natuurlijk is het de jouwe.”

„Mag ik het nummer eens zien?” vraagt Niklas. Zijn keel voelt droog aan, zijn stem klinkt schor. In de regen ligt de Brandweervijver er zo vreselijk verlaten bij, zo ver van alles.

„Dat mag,” zegt Karl en hij houdt de buzzer vlak voor zijn ogen. „Ho, afblijven, wie heeft gezegd dat je er met je tengels aan mag zitten! Het is de jouwe, hè?”

Niklas knikt. Hij heeft het nummer gezien. „Bedankt,” mompelt hij en steekt zijn hand uit.

Maar Karl lacht. „Mooi dat je bedankt, kleine etterbak! Als je er nog een honderdje bijlegt, kun je hem krijgen. We wacht-

ten,” en hij zwaait de buzzer aan zijn ketting rond zodat die om zijn vinger heen draait. „En gauw een beetje.”

Niklas kijkt Rocky aan. „Je heb toch aan de telefoon gezegd...” zegt hij.

Rocky glimlacht. „Klopt toch, wat ik gezegd heb, of niet soms? Het is toch jouw buzzer, of niet soms? Alleen dat mijn vriend Karl hem heeft gevonden. Daarmee was ik in de war. Kan gebeuren.” Hij glimlacht.

Niklas voelt de regen. De regen maakt alles echt. Anders zou het een film kunnen zijn, hij is bij de Brandweervijver al eens in een film terechtgekomen. In films word je niet nat.

„Ik peins er niet over!” zegt Niklas. „Ik ben toch niet zo gek om voor mijn eigen buzzer te betalen, die je van me hebt gejat...”

„Honderd mark,” zegt Karl en hij stopt de buzzer in de zak van zijn jack. „Hoe noem je dat ook alweer, Rocky?”

Rocky doet alsof hij diep nadenkt.

„Vindersloon?” zegt hij peinzend. „Ik dacht dat dat zo heette, of niet soms?”

„Vindersloon,” zegt Karl knikkend. „Precies. Honderd mark, kleine etterbak, maar heel vlug. Anders verlies ik dat ding misschien weer.”

Maar nu weet Niklas plotseling wat hij moet doen. Nee, dit is geen film, dit is werkelijkheid, het regent en de Brandweervijver is niet Chicago en Thomas en Karin geloven hem nu. Dit is geen film en Karl heeft zijn buzzer gestolen. Je hoeft niet altijd alles van een ander te slikken.

„Ik ben niet helemaal achterlijk!” schreeuwt Niklas. „Geef hier, die buzzer! Je hebt hem gejat en toen heb je bij de centrale geprobeerd...”

„Wat?” zegt Karl kalm en hij staat op. „Wat?”

„Ja!” schreeuwt Niklas en alle woede van de afgelopen weken is er opeens weer, maar nu hoeft hij niets meer van Karl te pikken. Thomas en Karin geloven hem nu.

„Je hebt hem gejat en als ik hem niet ogenblikkelijk terugkrijg, zeg ik het tegen mijn vader en die doet aangifte en jij...”

„Kleine etterbak, die je bent!” brult Karl. „Misselijke kleine etter...”

„Je kunt hem toch niet gebruiken!” schreeuwt Niklas. „Hij is geblokkeerd en bij de centrale ging het niet door, die heb je er niet in kunnen luizen en daarom wil je er nu alleen nog geld uitslaan, maar denk maar niet...”

„...walgelijke hoop kots!” schreeuwt Karl.

En Niklas houdt op met schreeuwen.

Op de grond, op de platgetrapte grond voor de bank ligt zijn buzzer en daar stampet Karl nu met zijn voet op, een keer en telkens weer, het dreunt en knerpt en Niklas weet allang dat er alleen nog maar splinters onder liggen; maar Karl weet dat niet.

Zijn voet blijft maar stampen en zijn gezicht, zijn gezicht...

Niklas voelt zich heel rustig worden. Hij heeft alles duidelijk gezien. En Rocky is er ook bij.

„Die betaal je terug!” zegt Niklas en hij draait zich om. „Je betaalt me, of mijn vader...”

Dan voelt hij de klap en valt, hoort Rocky iets schreeuwen, ziet Karl boven zich, Karl met een onaards gezicht, ziet Rocky Karl wegtrekken, op hem inpraten, snel, opgewonden, hoort hun fietsen op het zand.

En terwijl hij nog ligt en alleen zijn eigen ademhaling hoort, heftig, gejaagd en het vreemde doffe gebonk in zijn hoofd voelt, dat geen geluid is, toonloos en toch gebonk, merkt hij met verbazing dat hij kalm wordt. Bijna gelukkig.

Thomas zal geloven wat hij vertelt. Karin zal hem geloven.

Karl is te ver gegaan, de grens over. Karl zal zijn excuses aanbieden. Karl zal zijn buzzer vergoeden.

En Niklas wil dat Karl wordt gestraft, o ja, dat wil hij. Hij weet wat mevrouw Römer ervan zou zeggen, dat je niet wraakzuchtig moet zijn, dat beschaafde mensen niet wraakzuchtig zijn, maar dat kan hem niet schelen.

Hij wil dat Karl gelazer krijgt. Hij wil niets liever dan dat.

Niklas strekt zich uit. De regen valt zacht op zijn gezicht en zijn ademhaling wordt rustiger. Het gebonk ebt weg en hij likt de regen van zijn bovenlip.

Karl krijgt zijn straf. Alles komt goed.

Deze keer zegt iemand iets aan de andere kant van de lijn als Thomas de telefoon opneemt. Niklas ziet het aan zijn gezicht.

Thomas drukt zelf op de meeluistertoets.

„...intrekken,” zegt de stem van de agent. Nu, door de telefoon, hoort Niklas hoe vermoeid die klinkt. Niet geïrriteerd. Niet medelijdend. Vermoeid.

„Ik had die jongens hier, voor een gesprek. Met hun ouders.”

„Ja?” zegt Thomas en hij schraapt zijn keel.

„Aardige ouders,” zegt de agent. „Ik heb hen onderhouden over wat in uw aangifte staat.”

„Ja?” zegt Thomas weer.

„Ze waren zonder meer eensluidend in hun verklaring,” zegt de agent. „Alle drie. Ik heb hen apart op het bureau laten komen, maar ze vertellen allemaal hetzelfde. Op alle punten.”

Thomas wacht. Niklas wacht ook.

„Trekt u de aangifte in,” zegt de agent. „De jongens zeggen eensluidend dat uw zoon liegt. Dat hij Karl om de een of andere onverklaarbare reden een hak wil zetten. Daar schijnen ook getuigen voor te zijn, Karls vader heeft dat bevestigd. De klassenlerares kan te allen tijde bevestigen dat Niklas een felle irrationele antipathie tegen Karl heeft. Hij heeft herhaaldelijk geweigerd met Karl samen te werken. Het lijkt erop dat uw zoon...”

„Goed,” zegt Thomas. „Goed. Maar dan moet ik u toch vragen...” Hij zwijgt even. „En u gelooft hen?” vraagt Thomas. „U gelooft die jongens, hoewel het nog zo duidelijk is...”

Aan de andere kant blijft het een ogenblik stil. Dan klinkt de stem nog vermoeider.

„Het gaat er hier niet om wat ik geloof,” zegt de agent. „En voor de rechtbank gaat het er ook niet om wat de rechter gelooft. Recht heeft niets met geloven te maken, alleen met bewijzen. Het is een zaak van geringe betekenis. En de jongens vertellen precies hetzelfde verhaal.”

„Maar die Jannis!” roept Thomas. „We hebben hem op ons terrein betrapt, wij alle vier en daarna was het konijnenhok...”

„Hebt u gezien dat hij het slot heeft opengebrouken?” vraagt de agent. „Rocky bevestigt Jannis’ verhaal. Ze wilden naar een feest. En Jannis wist de weg niet in de buurt.”

„Maar Rocky wel!” zegt Thomas. „Die wist heel precies dat wij in dat huis wonen, die is toch...”

„Hooft u eens,” zegt de agent en nu klinkt zijn stem vast. „U kunt een advocaat nemen. Dan neemt de tegenpartij ook een advocaat. Dan wordt het een dure en langdurige uitzoekerij, maar het resultaat zal hetzelfde zijn. De zaak zal geseponeerd worden. En dat hebben die jongens dan zwart op wit. Dan zijn ze dubbel blij. Trek uw aangifte in,” zegt de agent en nu hoort Niklas toch medelijden in zijn stem. „Ik heb dit al zo vaak meegemaakt. Intrekken.”

Thomas wacht. Hij kijkt Niklas aan. Dan haalt hij diep adem.

„Hartelijk dank,” zegt hij kalm. „We denken erover na. Wat me alleen nog interesseert: wat hebben die twee jongens verteld? Over die buzzer, bijvoorbeeld? Die Karl kapot heeft getrapt?”

„Dat het een walnoot was,” zegt de agent.

„Waar?” vraagt Karin en ze strijkt met haar vingers door Niklas' haar. „Achter op je hoofd?”

„Wat maakt dat nou uit!” schreeuwt Niklas. „Het doet toch allang geen pijn meer. Jullie moeten naar de politie, Thomas, hij heeft mijn buzzer kapot getrapt en Rocky...”

„Er is niets te zien,” zegt Karin en ze schudt haar hoofd. „Je hebt geluk gehad. Zo hard kan die klap niet zijn geweest.”

„Wel!” schreeuwt Niklas. „Behoorlijk hard, ik ben toch gevallen. En Rocky heeft het allemaal gezien, Rocky heeft hem nog beetgepakt, anders had hij me doodgeslagen.”

„Nonsens,” zegt Thomas. Hij ziet er onzeker uit.

„Ik wil dat jullie naar de politie gaan,” roept Niklas. Zijn stem klinkt schel. „Ik heb toch een getuige. En hij wilde me afmaken. Hij wilde me afmaken!”

„Je overdrijft,” zegt Thomas. Zijn stem klinkt kil. „Als je dat eens afleerde, zou je jezelf een dienst bewijzen. Op deze manier verspeel je ieders sympathie. Zo gelooft geen mens je meer.”

„Maar als het nu toch waar is!” schreeuwt Niklas. „Hij heeft op mijn buzzer staan stampen...”

„Dat geloof ik,” zegt Thomas. „En dat is ook al voldoende. Ik bel zijn vader op.”

„De politie!” krijst Niklas. „Ik wil dat je de politie...”

„Luister naar me!” schreeuwt Thomas. Hij grijpt Niklas bij zijn schouders. „Dat van die buzzer geloof ik, oké. Ik geloof dat die knul al meerdere keren... maar daar ga ik toch niet voor naar de politie! Ik geef toch geen kind aan. Ik beschouw een jongen niet als crimineel omdat hij misschien in zijn puberteit een keertje een fase doormaakt...”

Hij loopt naar de telefoon. „De ouders, dat is genoeg,” zegt Thomas. „Zo ga je als beschaafd mens met dergelijke dingen om. Niet altijd meteen zo hoog van de toren blazen. Ik bel

die ouders op en die nemen hun zoon dan flink onder handen. Hij moet jouw buzzer van zijn zakgeld vergoeden, daar is hij genoeg mee gestraft. Geef me het nummer nog eens.”

Niklas slikt. Thomas snapt het niet. Thomas snapt er totaal niets van.

„Ja?” zegt Thomas. Niklas drukt op de meeluistertoets. „Het spijt me dat ik u nog een keer moet lastigvallen over dezelfde zaak als een paar dagen geleden. Maar ditmaal...”

Niklas gaat naar de deur. Hij wil horen hoe het gesprek afloopt. Maar niet van te dichtbij. Dat zou hij niet kunnen verdragen.

„...ongehoorde beschuldiging,” zegt Karls vader. „Dat is u duidelijk, naar ik hoop. Wat u daar beweert, is net als de vorige keer...”

„Deze keer is er een getuige,” zegt Thomas. „Praat u met uw zoon. Ik wacht op uw telefoontje.”

Thomas legt neer. Hij glimlacht.

„Zo,” zegt hij en hij kijkt Niklas aan. „Zo regel je deze dingen, zoon. Je zult eens zien.”

„Een wálnoot?” zegt Thomas. Er is binnen een paar tellen teruggebeld. „Uw zoon beweert dat wat hij kapot heeft getrapt, een walnoot was?”

De stem uit de speaker klinkt geërgerd. „Zo is het exact en zo langzamerhand wens ik verschoond te blijven van die voortdurende aanvallen op mijn zoon!” zegt hij. „Ik geef toe, het was misschien geen fraaie grap, maar u zult vermoedelijk ook wel begrijpen dat mijn zoon opgewonden was vanwege de beschuldigingen die u onlangs tegen hem hebt geuit. En met uw Niklas gaat het nu immers al een hele poos zo. Dat hij voortdurend nieuwe verwijten tegen Karl verzint.”

„Hoort u eens!” roept Thomas. „In dit geval...”

„Karl vond het idee van die walnoot leuk,” zegt de speakerstem. „Hij zegt dat hij zelf nooit had gedacht dat uw zoon erin zou trappen. Hoe kun je een walnoot nu aanzien voor een buzzer?”

Thomas kijkt naar Niklas. Niklas ziet dat Thomas twijfelt.

„En die klappen?” vraagt Thomas. „Hoe wil uw zoon die wegredeneren?”

„Er is niet geslagen,” zegt de stem ijsig. „Bovendien is er voor alles een getuige, u was zo vriendelijk me daar attent op te maken. Rocky bevestigt Karls verklaringen woord voor woord. Ze waren allebei over hun toeren door de voortdurende beschuldigingen van uw zoon. Vandaar die grap met de walnoot.”

„Goedendag,” zegt Thomas.

„Maar dat telefoontje!” schreeuwt Niklas. „Je hebt toch zelf met de buzzercentrale gesproken! Dat had ik toch ook niet verzonnen.”

Hij ziet hoe Thomas zich ontspant.

„Je hebt gelijk,” zegt Thomas verrast. Hij ziet er opgelucht uit. „Natuurlijk, laat ik dat nu bijna vergeten zijn. Ik had al bijna gedacht... Sorry, Niklas. Het spijt me.”

„En nu?” vraagt Karin. „Wat nu?”

„Maar waarom liegt die Rocky dan?” vraagt Thomas. „Dat is het enige wat ik niet begrijp.”

Niklas kreunt. Het is allemaal zo simpel.

„Omdat Karl dat van die pistolen weet,” zegt Niklas. „Die Rocky in die koffer heeft. En als Karl dat verlinkt...”

„Nonsens!” zegt Thomas. „Jij weet het toch ook van die pistolen. Jij zou hem net zo goed kunnen verlinken.”

„Mij gelooft niemand,” zegt Niklas.

Thomas schudt zijn hoofd. „Ik geloof veel van je, Niklas,” zegt hij. „Maar dat van die pistolen...”

„Ik heb ze zelf gezien!” roept Niklas.

„Hoe moet hij daar dan aankomen,” zegt Thomas. „Hij wilde je beetnemen. Misschien intimideren. Het waren namaakdingen, Niklas. Geen twijfel aan.”

Niklas gaat naar zijn kamer. Hij snapt dat ze hem niet kunnen geloven. Ze hebben totaal geen idee van wat er allemaal gebeurt.

Ze leven in een andere wereld.

Het is hier tenslotte geen Chicago.

Misschien zouden ze de aangifte hebben ingetrokken.

„Het is waar, we kunnen niets bewijzen,” zegt Karin. „Zie dat gewoon eens in. Maar die jongens moesten trouwens wel naar de politie. Met hun ouders. Dat is toch eigenlijk ook straf, denken jullie niet? Thuis hebben ze vast ook wel problemen gehad.”

Ze woelt door Niklas' haar. „Die zingen nu wel een toontje lager, ook zonder veroordeling,” zegt Karin. „En eerlijk gezegd vind ik het zo ook beter. Ik wil het leven van jonge mensen toch niet ontworpen.”

Thomas zit met zijn balpen op de keukentafel te tikken.

„Goed, ik ga morgen langs,” zegt hij. „Om de aangifte in te trekken. Je hebt waarschijnlijk gelijk.”

„En jij maakt je niet meer druk, daar hou je mee op,” zegt Karin tegen Niklas. „Die twee zijn genoeg gestraft. Neem dat maar van me aan.”

Niklas gaat naar zijn kamer.

„Nee, te gek!” schreeuwt Svenja en ze smijt haar sporttas op de grond. „Nu hebben we eindelijk iets in handen. Dat gelooft immers geen mens!”

„Wat?” vraagt Niklas.

Het gebeurde doordat de bus zo vol was, na basketbal. Iedereen kwam uit zijn werk en ze namen allemaal de bus vanuit de stad naar de omliggende dorpen.

„Ik stond helemaal in de verdrukking, snappen jullie?” zegt Svenja. „Ze zagen me totaal niet.”

Karl en Rocky zijn achter de voetgangerszone ingestapt. Svenja heeft zich klein gemaakt. Niet omdat ze hen wilde afluisteren, echt niet. Ze voelde zich alleen niet zo op haar gemak. Nu, na die aangifte. Ze wilde gewoon niet gezien worden.

„Ze bestierven het bijna van de lol, zoals ze die smerissen te grazen hadden genomen,” zegt Svenja en je merkt hoe opgewonden ze

is, want ze tikt onophoudelijk haar vingertoppen tegen elkaar, de rechter wijsvinger tegen de linker wijsvinger, de rechter middelvinger tegen de linker middelvinger. „Daarna deden ze die agent van de kinderpolitie na, hoe hij ze had ondervraagd, zijn stem en alles, ze hadden het haast niet meer. Toen zei Karl dat dat met Jannis klote was, die scheet in zijn broek van angst, die hadden ze er niet bij moeten halen. En Rocky zei dat Jannis het bij de politie toch goed had gedaan.”

Svenja springt op. „Kom mee!” roept ze. „Ze hebben het toch toegegeven. En ik heb alles gehoord. Kom!”

„Waar naartoe?” vraagt Karin.

„Naar de politie!” schreeuwt Svenja. „Hier worden geen aangiften ingetrokken, had je gedacht! Nu hebben we het bewijs.”

Thomas kijkt Karin vragend aan.

„Jullie kunnen het altijd proberen,” zegt Karin.

„Ik ga niet mee,” zegt Niklas.

„Kom nou,” zegt Svenja.

Op dat moment gaat de telefoon.

Aan de andere kant is het doodstil.

„Ze zeiden dat ze niet alleen het slot hebben opengebroken, maar dat ze ook het konijn...” zegt Svenja, maar als ze naar Niklas kijkt, gaat ze niet verder. „Ik bedoel, ik heb alles gehoord. Is dat geen bewijs?”

De agent schudt zijn hoofd. „Nee,” zegt hij.

„En dat ze zich halfdood gelachen hebben om u?” schreeuwt Svenja. „Laat dat u dan ook koud? Dat ze gezegd hebben dat die smerissen zo stom zijn dat ze niet eens in de gaten hebben...”

„Niets laat me koud,” zegt de agent moe. „Ik zeg alleen dat de rechtbank de zaak zal afwijzen. Het is allemaal te onbelangrijk. En jij moet het je allemaal niet zo aantrekken.”

Niklas leunt tegen de muur. Een klas hoger dan hij zit die Katja, die heeft ook 'connections'. Als hij met haar praat, kan ze er wat men-

sen bij halen, die slaan Karl dood. Iedereen zegt dat zij connections heeft.

„Die telefoontjes beginnen ook weer,” zegt Thomas.

„Vraag een vanger aan,” zegt de agent. „Laat uw nummer veranderen. In een geheim nummer. En laat u zich, alstublieft, niet zo meeslepen in deze zaak. Op de keper beschouwd, is het toch allemaal maar een...”

„Kwajongensstreek?” vraagt Thomas. „Ja? Het kan toch niet zo zijn dat je volkomen machteloos staat! Dat geloof ik eenvoudig niet. We leven toch zeker in een rechtsstaat!”

De agent kijkt Niklas aan. „Ze hebben hier pas een jongen in elkaar getrapt,” zegt hij. „Hij ligt nog in het ziekenhuis. Er stonden minstens vijf jongelui bij. Maar niemand kende de daders.” Hij vertrekt geen spier. „De jongen in het ziekenhuis ook niet. Waarschijnlijk waren ze allemaal blind. Wat moet je anders denken? Er valt niets te beginnen.”

„En,” zegt Niklas.

„Pas zaten er krassen in de lak van onze surveillancewagen,” zegt de agent. „En niet zo’n klein beetje ook. Overal, hij zat compleet onder. Die wagen stond hier op onze parkeerplaats en iemand had er zelfs zijn teken ingekerfd. Wij kenden dat teken. Dat was ook de bedoeling.”

„Hoe kunnen ze zo stom zijn,” zegt Svenja.

De agent kijkt niet naar haar.

„We hebben geluk gehad, er was een getuige, dertien jaar. We hebben op hem ingesproken, met zijn ouders gesproken, uiteindelijk was hij bereid te getuigen. Hij heeft het proces-verbaal ondertekend, zijn ouders gingen ermee akkoord. Hij was nogal bang.”

„Mooi zo!” zegt Svenja. „Toen had u die knapen.”

„De zaak is geseponeerd,” zegt de agent. „Die getuige is nu bang. Hij zegt dat hij politiebescherming wil. We hebben hem verteld dat we dertienjarige jongens geen persoonlijke beveiliging kunnen geven.” Nu kijkt de agent Thomas aan. „Trek uw aangifte in,” zegt hij. „Gun

die jongens niet ook nog eens de voldoening dat ze van de rechtbank schriftelijk bevestigd krijgen hoe ze iedereen maar bij de neus kunnen nemen.”

Thomas draait zich om. Hij doet de deur open.

„Nee,” zegt hij.

Niklas neemt 's morgens al een hele poos een bus eerder. Karin weet nu ook waarom. Karin vindt het prima.

Op de ochtend nadat Karl zijn buzzer kapot getrapt heeft, komt mevrouw Römer plotseling naast hem zitten.

„Zo vroeg al, Niklas?” zegt ze. „Mijn auto is weg voor de keuring. Ik dacht dat ik om deze tijd nog geen leerlingen zou treffen.”

Niklas bloost. Waar moet je het met leraren over hebben?

„Maar het komt eigenlijk wel goed uit,” zegt mevrouw Römer. „Want, weet je, Niklas, ik wilde al een tijdje eens met je praten. Je maakt je huiswerk onregelmatig. Op school ben je er met je gedachten niet bij. Hoe komt dat?”

„Weet ik ook niet,” mompelt Niklas. Hij hoopt dat de garage vandaag de auto van mevrouw Römer goedkeurt. Alsjeblieft niet iedere ochtend samen met haar in de bus.

„En je cijfers,” zegt mevrouw Römer. „Je weet dat het er allemaal niet zo best uit ziet, Niklas.”

Niklas geeft geen antwoord. Hij heeft het gevoel of zijn hoofd uitzet, aldoor groter wordt, rood.

„Niklas!” zegt mevrouw Römer. Ernstiger nu. „Wil je niet met me praten? En dan is er nog die andere kwestie. Met Karl. Wat is er eigenlijk aan de hand tussen jullie? Valt daar dan echt niets aan te doen?”

Niklas slikt. Waarom stelt ze nog vragen, als ze toch nooit gelooft wat hij zegt. „Ik haat hem,” mompelt hij. „Ik haat hem.”

„Niklas!” zegt mevrouw Römer. De mensen in de bus kijken strak voor zich uit. „Het is zo goed begonnen met jullie. Denk toch eens aan jullie fantastische werkstuk. Ik heb de nieuwe indeling voor de klas klaar en ik denk dat...”

„Nee,” mompelt Niklas. Hij wil niet gaan schreeuwen als

hij met mevrouw Römer praat. Maar hij bedoelt het precies zo als wanneer hij wel had geschreeuwd.

„Nee,” zegt Niklas.

„Niklas!” zegt mevrouw Römer. „Daar, naast Karl.”

Niklas kijkt naar beneden. Hij schudt een beetje zijn hoofd.

„Niklas!” zegt mevrouw Römer.

Niklas mocht haar altijd graag.

„Begrijp je dan niet dat je houding juist nu voor Karl zeer beledigend is?” zegt mevrouw Römer. „Niklas? Ga nu alsjeblieft...”

„Iemand als hij kan me helemaal niet beledigen,” zegt Karl.

„Ik wil ook niet naast hem zitten. Nooit.”

Mevrouw Römer kijkt de klas rond.

„Hendrik, dan ga jij bij Karl zitten,” zegt ze. „En jij, Niklas, moet je dan maar in je eentje zien te redden.”

„Dank u,” mompelt Niklas.

„Dat was brutaal, Niklas,” zegt mevrouw Römer.

„En jij denkt dat je daar succes mee hebt?” zegt Karl bij de bushalte en hij duwt Niklas de heg in. „Hè? Hè?”

Niklas kijkt naar de grond. Hij voelt het in zijn hoofd suizen.

„Me zwartmaken bij mijn vader, hè,” zegt Karl. „Zodat ik op mijn kop krijg, zeker. Hè?” Hij slaat Niklas met de rug van zijn hand onder de kin.

„Daar zul je voor boeten, kleine etter!” zegt Karl. „Voor alles wat je me hebt aangedaan, zul je boeten! Je bent een stuk vuil...”

De bus stopt. Karl slentert naar de ingang.

De buschauffeur wacht, hij kijkt Niklas ongeduldig aan.

Niklas schudt zijn hoofd.

Als de bus rijdt, leunt Niklas tegen de heg.

Karl moet dood.

Karl.

Je mag mensen niet haten. Je mag mensen niet haten.
In wat voor wereld leven ze eigenlijk.

Dan komt het eerste telefoontje.

„Zo, kleine etter?” zegt Karl. „Sidder je nu, als je me hoort? Ik krijg je wel, smeerlap, als je nog een keer bij je ouders klikt, willen ze je niet eens meer als hondenvoer, is dat duidelijk? Ik ben Karl en Karl is God...”

Niklas knalt de hoorn neer. Het is helemaal niets. Het betekent niets. Hij hoeft niet bang te zijn, het is Karl maar.

Waar leven ze eigenlijk.

„Neem nou eens op!” roept Karin. „Mijn god, Niklas, ik sta hier de was op te hangen en jij zit vlak bij de telefoon en je...”

„Ik dacht dat het voor jou was,” zegt Niklas.

„Neergelegd!” zegt Karin. „De volgende keer neem je op.”

„Ja,” zegt Niklas.

„Vergeet dat niet!” zegt de stem aan de telefoon. „Niet bij papppie en mammie klikken. Wat tussen jou en mij is, blijft tussen jou en mij. Maar als je het toch doet...”

Niklas knalt de hoorn neer. Belachelijk.

Hij is niet bang.

De telefoon gaat.

„Ja?” zegt Niklas.

„Wat denk je dat ik met je doe, smeerlap?” zegt Karl. „Dat kun je je niet eens voorstellen, dat heb je zelfs nog nooit op de televisie gezien, stuk uitschot, daarna willen ze je niet eens meer...”

Niklas legt de hoorn neer.

Hij gaat naar zijn kamer en tilt de kist van het rek.

Het is waar, hij is te groot voor technisch lego. Hij heeft er geen lol meer in, hoe hij het ook probeert.

In de huiskamer gaat de telefoon. Maar Niklas gaat er niet naartoe.

„Honderd keer vanmiddag!” zegt Karin als Thomas thuiskomt. „Echt waar, om de vijf minuten. En als ik opnam, was het stil. Niemand zei iets.”

„Waarom heb je dan nog opgenomen?” vraagt Thomas. „Laat toch bellen.”

„Aan een stuk door?” zegt Karin kwaad. „Zonder ophouden, tien minuten, twintig minuten, een uur? Weet je dat je dan gek wordt?”

„Dan leg je de hoorn ernaast,” zegt Thomas. „Dan krijgt die beller er wel genoeg van.”

Karin glimlacht spottend. „Waarom denk je dat er nu niet meer wordt gebeld?” vraagt ze.

Thomas veert op. „Je hebt de hoorn ernaast gelegd?” zegt hij. „Nee, dat kan nu niet. Ik verwacht een belangrijk telefoontje van...”

Er wordt opgebeld.

Thomas neemt op.

„Niets,” zegt hij.

Karin glimlacht.

De telefoon gaat.

Thomas neemt op.

„Weer,” zegt hij.

De telefoon rinkelt.

Thomas aarzelt. Hij neemt de hoorn op. „Ja?” zegt hij.

Dan brult hij in de hoorn. „Laat dat!” brult hij. „Ik laat een vanger installeren. Ik geef u aan!”

De telefoon rinkelt.

„Leg de hoorn ernaast,” zegt Karin.

„Karl?” zegt Thomas. „Waarom zou hij eigenlijk...”

„Waarom?” schreeuwt Niklas.

„Het zou toch kunnen,” zegt Karin.

„Hij heeft me vanmiddag ook gebeld,” zegt Niklas.

Als je nog een keer klikt bij je ouders, willen ze je niet eens meer als hondenvoer.

„Hij heeft tegen me gescholden en me bedreigd.”

„Ik geloof je,” zegt Karin.

„En als jij niet opneemt, maar wij, legt hij neer?” zegt Thomas. „En dat doet hij de hele middag? Heeft hij zoveel tijd? Wordt hij het dan nooit eens zat?”

„Hij heeft misschien op nummerherhaling gedrukt,” zegt Niklas.

Thomas staat op. „Ik moet Menzer bellen,” zegt hij. „Zeggen dat hij me vandaag niet telefonisch kan bereiken. Afspreken wanneer ik hem kan bellen.”

„Waarom doet die jongen zoiets,” zegt Karin.

Als Thomas om een uur of twaalf naar bed gaat, legt hij de hoorn er weer op.

De telefoon gaat.

Thomas neemt de hoorn op.

„Nee,” zegt Thomas, op weg naar huis. „Nee. Ik had het gevoel dat... alsof ik alle hoop op rechtvaardigheid had opgegeven. Alle vrouwen in rechtvaardigheid. We trekken de aangifte niet in.”

„Het was goed van je, Thomas,” zegt Svenja. „En ik geloof ook niet dat die agent gelijk had. Dat is toch niet mogelijk. Ik geloof het gewoon niet.”

„Niklas?” zegt Thomas.

„Ik heb op school weer narigheid met Karl gehad,” zegt Niklas. „Ik moest weer met Karl in een groepje.”

„Werkgroep?” vraagt Svenja.

Niklas knikt. „Mevrouw Römer haat me,” zegt hij.

Thomas woelt door Niklas' haar.

„Ik bel haar op,” zegt hij. „Tot nu toe heb ik de school erbuiten gelaten. Tenslotte heeft hij je daar nooit iets gedaan. Maar als die mevrouw Römer...”

Thomas doet de voordeur op slot.

„Ik bel haar op,” zegt hij.

Thomas heeft zich vergist.

Mevrouw Römer verontschuldigt zich niet, zegt niet: 'Mijn god, als ik dat eerder had geweten.' Vraagt niet: 'Waarom heeft Niklas me er niet al veel eerder over verteld!'

Mevrouw Römer is bedachtzaam. Terughoudend.

Als, zegt ze, de verklaringen lijnrecht tegenover elkaar staan, die van Karl tegenover die van Niklas, en als Karl zelfs nog een getuige heeft voor zijn versie, dan...

„Begrijpt u me goed,” zegt mevrouw Römer. „Ik heb van meet af aan die buitensporige irrationele antipathie bij Niklas opgemerkt. Hij heeft Karl meteen vanaf het begin geen kans gegeven. Alleen omdat Karl, en dat geef ik toe, zich zo afwijzend gedraagt, zo koud. Maar wij moeten toch op een gegeven moment allemaal leren dat je in zo'n geval...”

„Maar Karl heeft hem herhaaldelijk aangevallen!” roept Thomas.

Mevrouw Römer zucht. „Dat beweert Niklas,” zegt ze. „Weet u, jongens van die leeftijd... Karl zegt dat Niklas liegt en een getuige bevestigt Karls verklaring. Wat verwacht u dan van mij? Wie moet ik geloven?”

Thomas zwijgt.

„Probeert u mij te begrijpen,” zegt mevrouw Römer. „Ik zie zelf ook wel dat Karl soms... Maar Niklas' gedrag dit hele schooljaar... Ik denk dat Niklas op het ogenblik een of andere crisis doormaakt. Zijn prestaties zijn ook...”

„Karl is zijn crisis!” roept Thomas.

„Is het niet mogelijk dat u de zaak versimpelt?” zegt mevrouw Römer. Voorzichtig. „Momenteel heeft Niklas voor Latijn een twee en ook voor Engels en wiskunde. Voor Duits wordt het misschien nog een vier, voor geschiedenis... Er is op het ogenblik met Niklas iets niet in orde. Dat hebt u toch zeker ook wel gemerkt?”

Thomas slikt. „Wil dat zeggen dat hij blijft zitten?” vraagt hij.

„Als ik heel eerlijk moet zijn, zou ik de havo adviseren,” zegt mevrouw Römer. „Daar zal Niklas nog hard genoeg voor moeten werken.”

„Dank u,” zegt Thomas.

„Het spijt me,” zegt mevrouw Römer.

„Virus van een misbaksel dat je bent,” zegt Karls stem.

Toen Niklas thuiskwam, lag de hoorn op de haak. Hij heeft opgenomen.

„Je bent niets anders dan een hoop stront, walgelijk stuk slijm! Ik doe de wereld alleen maar een plezier als ik jou...”

Niklas hangt op. Dan legt hij de hoorn naast de telefoon.

„Hij heeft weer opgebeld,” zegt Niklas, als Karin thuiskomt.
„Karl.”

„Dan is hij het ook,” zegt Karin. „Dan was hij het gisteren ook. Ik bel zijn ouders op, ik heb er nu mijn buik van vol.”

Niklas wil naast haar gaan staan maar Karin wimpelt hem weg.

Als je klikt, willen ze je niet eens meer als hondenvoer.

„En?” zegt Niklas.

Karin slaat met haar vuist tegen de deur. „Wat een idioot!” zegt ze. „Natuurlijk was het Karl niet, zegt zijn vader. Of wij bewijzen hebben. Hij kreeg er langzamerhand meer dan genoeg van.”

„Ik ook,” zegt Niklas.

Karin moet lachen. „Ik ook,” zegt ze. „Ik heb hem verteld dat we zijn zoon aangeven. We zijn het nu zat, heb ik gezegd. En wanneer u als vader niets doet...”

„En verder?” zegt Niklas.

Hondenvoer.

„Dat moesten we dan beslist maar doen, zei hij. Het zou ons toch wel duidelijk zijn dat we daar totaal niets mee bereikten. Het ging uiteindelijk om louter futiliteiten. En dan ook nog zonder bewijzen. Die er bovendien niet kunnen zijn. Omdat zijn zoon niets had gedaan.”

„Is dat zo?” zegt Niklas. „Dat is toch niet waar.”

Karin haalt haar schouders op.

„Geen flauw idee,” zegt ze. „Maar het is best mogelijk. In een rechtsstaat heb je bewijzen nodig. Godzijdank wel.”

„Hoezo, godzijdank,” zegt Niklas.

Dan zet hij de cassetterecorder naast de telefoon. Hij legt de hoorn er weer op.

Hij hoeft alleen maar te wachten.

„Je hebt dus toch geklikt?” zegt Karls stem. „Hè? Hè? Zeg wat, kleine etterbak, denk maar niet dat ik het niet meen! Kleine misselijke etter. Voor uitschot als jij is geen plaats op deze wereld. Hoor je dat, stuk vuil? Jou hebben ze uitgekotst, je bent een hoop kots, een berg uitwerpselen, smerigheid, weet je trouwens wat dat is? Jij moet verdwijnen voor het aangezicht van de aarde, voor mijn aangezicht, want ik ben God! Heb je me gehoord, etter, ik wil je niet meer zien, verpest mijn lucht niet, God laat niet met zich spotten! En denk maar niet dat ik het niet meen, kleine etterbak. Dan sta je raar te kijken, als je fiets in de prak ligt! Of je lieve, lieve kleine konijntje! Moet ik je konijn om zeep brengen, lamstraal? Moet ik...”

Thomas geeft een klap op de haak.

„Het is verboden om telefoongesprekken op de band op te nemen,” zegt hij. „Laat het dus.”

„Maar dit is het bewijs!” roept Niklas. „Het bewijst dat het Karl was, met die telefoontjes!”

„Het bewijst alleen dat Karl deze keer heeft opgebeld,” zegt Thomas. „Verder niets. En als je dit meeneemt naar de politie, kom jij misschien nog in de problemen. Telefoongesprekken mag je niet opnemen.”

„Maar we kunnen ons toch niet alles laten aandoen!” schreeuwt Niklas.

Thomas haalt zijn schouders op.

„Het is nu eenmaal niet anders,” zegt hij.

De lucht ziet eruit als in ranspiefilms, wolken jagen voor de maan langs.

„Rex!” schreeuwt Niklas. „Rex, Rex! Hij is weg. Waar zit je, Rex, waar zit je?”

„Niklas!” zegt Karin en ze pakt hem bij zijn schouders. Schudt hem door elkaar, hard. „Rustig, Niklas. We vinden hem wel.”

„Rex,” schreeuwt Niklas. „Rex!” Dan geeft hij een gil, heug en schel, het geluid van onnietelijk verdriet, langgerekt, waar maar geen eind aan lijkt te komen.

Karl heeft het dus gedaan.

De brief van de rechtbank arriveert in een kleine grauwe envelop.

Hij is aan Thomas geadresseerd, Thomas heeft de aangifte ingediend.

Maar Thomas is niet thuis. En Niklas kan niet wachten.

Hij scheurt de envelop open.

Ik vermoord hem.

Ik maak hem af, ik zweer het, ik vermoord hem.

Ik trap zijn smoel zo in elkaar dat hij nooit meer...

Ik vermoord hem.

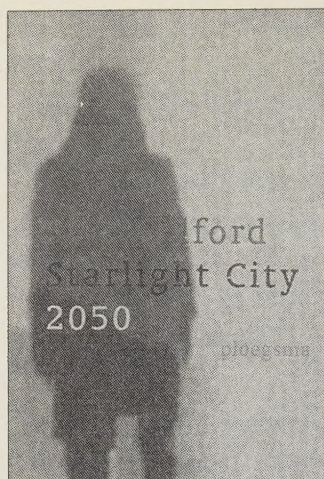
Ik maak hem af, ik zweer het.

Kirsten Boie

Kirsten Boie werd in 1950 in Hamburg geboren. Daar groeide ze ook op en ging ze naar school. Na haar eindexamen studeerde ze Duits en Engels aan een lerarenopleiding en in 1977 promoveerde ze aan de universiteit in de literatuurwetenschap. In hetzelfde jaar trouwde ze ook.

Vijf jaar lang was ze lerares, eerst aan een gymnasium en later op een scholengemeenschap. In 1983 adopteerde ze een jongetje en twee jaar later een meisje. Ze hield op met werken en legde zich volledig toe op het schrijven van boeken.

In de Duitse pers werd 'Nu niet. Nooit niet.' lovend ontvangen. Niet alleen vanwege het uiterst actuele thema, maar ook vanwege de realistische uitwerking daarvan. Ze laat zien hoe een situatie steeds verder uit de hand kan lopen en laat de vraag wat eraan gedaan wordt, onbeantwoord. Iedereen mag zelf bedenken wat dat zal zijn.

Sue Welford

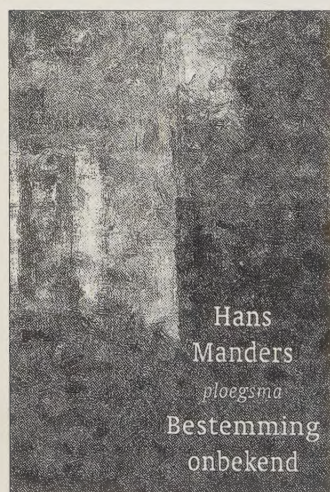
Ik alleen

Ik wist ook wel dat ik stom geweest was. Dat hoefde Mel me niet te vertellen. Ik moest de hele tijd giehelen als een klein kind toen ik haar zei wat ik gedaan had. Ik kon er niets aan doen.

„Wat?” schreeuwde Mel, die dacht dat ik haar in de maling nam. „Echt waar, Cass?”

„Ja, echt waar,” zei ik. „Het was wel de knapste jongen die er die avond was, vind je ook niet?”

ISBN 90 216 1812 5

Hans Manders

Bestemming onbekend

Als haar moeder plotseling overlijdt, is Femke ontroostbaar. Maar dan ontmoet ze Jacco. Ze worden verliefd. Femke voelt zich schuldig dat ze gelukkig kan zijn, terwijl ze eigenlijk verdriet zou moeten hebben. Over deze tegenstrijdige gevoelens schrijft Femke brieven aan haar moeder – bestemming onbekend.

ISBN 90 216 1672 6

Niklas wordt getreiterd. Geterroriseerd. Zomaar, zonder enige reden. Al vanaf de eerste dag dat Karl bij hem in de klas komt, voelt Niklas zich niet echt op zijn gemak bij de nieuwe jongen. Maar dat die zich als een ware psychopaat ontpopt, had ook hij niet verwacht. Angst, machteloosheid en woede beginnen zijn leven steeds meer te beheersen, tot hij nog maar één oplossing ziet...

Pesten is realiteit, en iedereen kan slachtoffer worden: Kirsten Boie vertelt het zoals het is.

ISBN 90-216-1533-9

9 789021 615332